

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

32

Τό Μυστικό του Πλανήτη
Χρόνου

Οι Περιπέτειες
του Κοντοστούπη

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ, αστέιος νάνος περπατάει μέσα στο δάσος κόβοντας λουλούδια και σιγομουρμουρίζοντας ένα εύθυμο τραγουδάκι. Είναι ο Κοντοστούπης, με το κωμικό πρόσωπο και τη μεγάλη γελοία μύτη, φίλος του δημοσιογράφου Τζίμ Μπάρτον που δεν είναι άλλος από τον ξακουστό 'Υπεράνθρωπο, το μεγαλύτερο ήρωα όλων των εποχών.

Διακόσια μέτρα πιο πέρα διακρίνεται, ανάμεσα στα κλαδιά των δέντρων, η έπαυλη όπου περνούν το καλοκαίρι τους ο Τζίμ, η γυναίκα του

"Ελσα, ο γιός τους Ντάνυ που δεν είναι άλλος από τον Κεραυνό, το Γυιό του 'Υπερανθρώπου, και η κορούλα τους Ντιάνα, ή Κόρη του 'Υπερανθρώπου!

— Νά μιὰ μαργαρίτα, λέει ο νάνος σταματώντας για μιὰ στιγμή το τραγούδι του. Νά κι' άλλη! Κι' άλλη! "Α! Θά της κάνω ένα ωραίο μπουκέτο της Ντιάνας!

Ο Κοντοστούπης τρέφει ένα βαθύ αίσθημα για την δμορφη και χαριτωμένη κόρη του φίλου του. Την αγαπάει αγνά και με όλη τη δύναμη της ψυχής του. Δεν τολμά όμως να όμολογήση την αγάπη του αυτή ούτε στον ίδιο τον ξαυτό του, γιατί ξέρει ότι στην Ντιάνα ταιριάζει ένας ό-

μορφος και λεβέντης νέος κι' οχι ένας άσχημος και γελοίος νανος!

— Όταν ή Ντιάνα δη τὰ λουλούδια, συνεχίζει ο Κοντο στούπης μιλώντας με τον εαυτό του, θα χαμογελάση και το χαμόγελό της θα είναι για μένα η μεγαλυτερη χαρα του κόσμου! Θα νοιωσω τον εαυτό μου πιο δυνατό, πιο θαρραλεο, πιο...

— αφνικά σωπαίνει και κυττάζει χάμω με άπορία.

— Τι είναι αυτό; μουρμουρίζει.

Ιάναω στο μαλακό χώμα του δάσους είναι άποτυπωμένο ένα τεράστιο και πολύ καθαύ άποτυπωμα ποδιού, σαν να προερχόταν από ένα πλάσμα άφανταστα θαρύ. Πιο πέρα, ο νάνος βλέπει κι' άλλο ένα άποτύπωμα ποδιού όμοιο με το πρώτο κι' έπειτα κι' άλλο λο κι' άλλο κι' άλλο...

— Χρι... Χριστουλάκη μου!, τραυλίζει ο Κοντοστούπης τρομαγμένος. Τι είναι οί πατημασιές αυτές; Τι θηρίο τις έκανε; Θά... θά γυρίσω πίσω να το πω στον Ύπεράνθρωπο.

Γυρίζει και... μαρμαρώνει, με το αίμα παγωμένο στις φλέβες του και τη φοβισμένη άτολμη ψυχή του έτοιμη να σθήση από τη λαχτάρα που νιώθει!

Τα λουλούδια ξεφεύγουν από τα χέρια του και πέφτουν χάμω.

— "Α... άγιοι Πάντες!, λέει με την ανάσα πιασμένη. "Η... τρελλάθηκα... ή όνειρεύομαι

ή... θρίσκομαι στο σπίτι του Έξαποδώ!

Κλείνει τα μάτια του μετράει ως το «τρία» και τα ξανανοίγει.

«Δέν όνειρεύομαι!» σκέπτεται με φρίκη.

Ένα πολύ μεγάλο τερατώδες έρπετό, ένα τεράστιο φίδι με κεφάλι που θυμίζει άγριο σκυλί ή τσακάλι, θρίσκεται σε άπόστασι τεσσάρων μόνο θημάτων από το νάνο!

Ιδó κάτω μέρος του κορμιού του είναι κουλουριασμένο πάνω στο χώμα. Από τη μέση κι' άπάνω, το φίδι στέκεται όρθιο, στητό, με το άπαίσιο κεφάλι του στραμμένο προς τον Κοντοστούπη.

Το στόμα του είναι όρθάνοιχτο και τα διαβολικά μάτια του πετούν σπιθες μίσους και κακίας.

— "Άγιε... 'Ο... 'Ο... 'Ονούφριε, προστάτη μου!, τραυλίζει ο Κοντοστούπης. Θά... θά άφήσης να με... με φάη αυτό το τέρας; Θά... έγκαταλείψης τον Κοντοστούπη σου; Δέ θελω να πεθάνω! Δέ θέλω να νοιώσω τα άγριόδοντα αυτού του πλάσματος να χώνωνται στο κορμί μου! Νάταν όμορφο τουλάχιστον, χαλάλι του! Είναι όμως άσχημο και δέ θέλω να με φάη ένα άσχημο τέρας! Θέλω...

Τό έρπετό με το τρομακτικό κεφάλι σφυρίζει διαπεραστικά, έτοιμο να έπιτεθί. "Επειτα, από το φριχτό στόμα του με τα μεγάλα μυτερά δόντια θγαίνει μια στριγγή κραυγή σαν γάθγισμα σκύλου:

— Γράααθ! Γρούουουθ!

— Έ; κάνει ο Κοντοστούπης χαζά. Τι είπες; Γράααθ! Τι σημαίνει αυτό; Έ; Τι κανεις εκεί; Μή!

Τό έρπετο κινείται προς τó μέρος του.

Ο τρόμος του νάνου κατεβαίνει... στα πόδια του και γίνεται ...ταχύτης! Γυρίζει και αρχίζει νά τρέξη σαν τρελλός!

— "Ωχ!, ξεφωνίζει ύστερικά. Μ' έφαγε τó τέρας! Μé κατασπάραξε τó θηρίο! Μé καταβρόχθισε ó δράκοντας! Βοήθεια! "Ωχ, ή καρδούλα μου!

Τό φίδι, ξαφνιασμένο ίσως από τις κραυγές του Κοντοστούπη, διστάζει, σταματάει την έπιθεσί του. Ο νάνος ξεμακραίνει, χώνεται μέσα σ' έναν πυκνό θαμνότοπο, κατεβαίνει σέ μιá χαράδρα, άνεβαίνει στην πλαγιά ενός λόφου, ούρλιάζοντας σάν τρομαγμένο άγρίμι!

Τέλος, σταματάει και, συγκεντρώνοντας όλο τó κουράγιό του, γυρίζει και κυττάζει πίσω. Τó άπαίσιο έρπετο δέ φαίνεται πουθενά.

Ο Κοντοστούπης ξαναθρίσκει τó θάρρος του.

— Χά!, κάνει. Έφυγες, έ; Μé... φοβήθηκες, παλιόφιδο! Κατάλαβες τί σέ περίμενε άν έπεφτες στά χέρια μου! Θά σέ... Τι είναι αυτό; Πάλι έκείνες οί θαθείες πατημασιές στο χώμα! Πέριεργα πράγμα τα συμβαίνουν σ' αυτό τó μέρος! Θά παρακολούθω τίς του.

πατημασιές νά δώ πού οδηγούν!

Και ó νάνος άνεβαίνει προς την κορφή του λόφου, ακολουθώντας τίς πατημασιές.

Ξαφνικά σταματάει. Βρίσκεται μπροστά σ' ένα πέτρινο άγαλμα, πού είναι διπλό σέ ύψος από έναν κανονικό άνθρωπο. Είναι κακοφτιαγμένο, σάν νά τó είχε σκαλίσει κάποιος άδέξιός τεχνίτης.

Στή θέσι των ματιών υπάρχουν δυό τρύπες πού κυττάζουν σκοτεινά τόν Κοντοστούπη.

Και τότε, τó άγαλμα σαλεύει!

Ναί! Τά μέλη του κινούνται και τó πέτρινο άγαλμα θαδίζει μέ άργές κινήσεις προς τó μέρος του νάνου!

Τά μάτια του Κοντοστούπη πάνε νά θγούν από τίς κόγχες τους. Ή καρδιά του χοροπηδάει και κλωτσάει μέσα στο στήθος του σάν άγριεμένο μούλári!

— Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει. Τι κακό είν' αυτό πού μέ βρήκε σήμερα; Μηπως μούστριψε καμμιά... θίδα; Ένα άγαλμα περπατάει! Δέ... δέν είναι άγαλμα! Είναι άνθρωπος από πέτρα! Είναι ένας... πετράνθρωπος! "Ωχ, ή καρδούλα μου!

Θέλει νά φύγει, μά τά γόνατά του λυγίζουν και ó Κοντοστούπης σωριάζεται χάμα μισολιπόθυμος!

Τό πέτρινο τέρας φτάνει κοντά του. Σηκώνει τó πόδι του. Έτοιμάζεται νά χτυπήσει

μ' αυτό τὸ νάνο καὶ νά τὸν
λυώσῃ σάν σκουληκί!

— Ἀντίο ζωή!, τραυλίζει ὁ
Κοντοστούπης. Ἀντίο νιάτα!
Γιὰ δὲς καιρὸ ποὺ διάλεξε ὁ
χάρος νά με πάρῃ!

Καὶ λιποθυμᾷ!

Πετράνθρωποι!

ΜΕΡΙΚΑ χιλιό-
μετρα πιὸ πέρα, σ' ἓνα χωριὸ
διαδραματίζονται σκηνὲς φρί-
κης καὶ τρόμου.

Καμμιά δεκαριά φίδια, τε-
ράστια ἔρπετά με κεφάλι ἀ-
γριόσκουλου σάν ἐκεῖνο ποὺ εἶ
χε τρομάξει τὸν Κοντοστούπη

Τὸ πέτρινο τέρας σήκωσε τὸ
πόδι του...

μπαίνουν στὸ χωριό, τὴν ὥρα
ποὺ οἱ κάτοικοι τοῦ ἀνύπο-
πτοι, ἀσχολοῦνταν μὲ τίς κα-
θημερινὲς δουλειές τους!

Πανικός ἐπακολουθεῖ.

Ὁ πληθυσμὸς τοῦ χωριοῦ
τὸ θάζει στὰ πόδια καὶ κατὰ-
φεύγει σ' ἓνα γειτονικὸ λό-
φο.

Μερικοὶ θαρραλέοι, ποὺ ἔ-
μειναν στὸ χωριὸ γιὰ νά χτυ-
πήσουν τὰ ἔρπετά με κυνηγε-
τικὰ τουφέκια, πεθαίνουν κα-
τασπαράγμενοι ἀπὸ τὰ τρο-
μερὰ δόντια τῶν φιδιῶν!

Λίγα λεπτά ἀργότερα, ἀπὸ
τὸ λόφο ὅπου ἔχουν καταφυ-
γεῖ, οἱ χωρικοὶ βλέπουν μὲ ἀ-
περίγραπτη φρίκη δέκα μεγά-
λα ...ἀγάλματα, δέκα πέτρι-
νους γίγαντες, νά μπαίνουν
στὸ χωριό!

Οἱ Πετράνθρωποι, ὅπως
τοὺς ὠνόμασε ὁ Κοντοστού-
πης, ἀρχίζουν τότε νά γκρε-
μίζουν τὰ σπιτία, σπρώχνον-
τας τοὺς τοίχους καὶ ρίχνον-
τάς τους κάτω, μὲ τὴν εὐκο-
λία ποὺ ἓνα παιδί θά γκρέμι-
ζε ἓνα τοιχάκι ἀπὸ χαρτόνι!

Μέσα σὲ λίγη ὥρα, ἀπὸ τὸ
χωριὸ δὲν ἔχουν μείνει παρὰ
μόνο ἐρείπια!

Ἔπειτα, τὰ φίδια μπροστὰ
καὶ οἱ Πετράνθρωποι πίσω,
ἐγαίνουν ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ
χάνονται μέσα σ' ἓνα δάσος!

Παρόμοιες σκηνὲς διαδρα-
ματίζονται τὴν ἴδια στιγμὴ
καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα χωριά τῆς
ἴδιας περιοχῆς. Φίδια με κε-
φάλι ἀγριόσκουλου καὶ Πε-
τράνθρωποι καταστρέφουν τὰ
πάντα, καταποιοῦντες ἡ

συντρίβοντας ανθρώπους και
γκρεμίζοντας σπίτια!...

* * *

Πάνω στο λόφο, όπου ο
νάνος φίλος μας έχει πέσει
λιπόθυμος, τὸ ὀγκῶδες λίθινο
πόδι τοῦ Πετράνθρωποι κατε-
βαίνει με ὀρμή γιὰ νὰ τὸν
τοακίση!

Ξαφνικά ὅμως συμβαίνει
κάτι ἀνεπάντεχο. Τρεῖς μορ-
φές, ἡ μιὰ κίτρινη κι' οἱ ἄλ-
λες δυὸ κόκκινες, κατεβαί-
νουν σὰν σαῖτες ἀπὸ τὸν ἀέ-
ρα καὶ τρεῖς γροθιές χτυποῦν
τὸν Πετράνθρωπο στὸ κεφάλι
καὶ στὸ στήθος!

Εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ
Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστραπή,
ποῦ, εἰδοποιημένοι ἀπὸ τὰ ξε-
φωνητὰ τοῦ Κοντοστούπη, ἔρ-
χονται γιὰ νὰ τὸν σώσουν.

Καθὼς τὰ χέρια τους συγ-
κρούονται με τὴν πέτρα, οἱ
Ὑπεράνθρωποι ἀφήνουν σιγα-
νές κραυγές πόνου. Ὁ Πε-
τράνθρωπος κλονίζεται, γέρ-
νει πρὸς τὰ πίσω καὶ πέφτει.
Τὸ πόδι του δεν προλαβαίνει
νὰ πατήσῃ καὶ νὰ συντρίψῃ
τὸν Κοντοστούπη.

Καθὼς πέφτει, ὁ Πετράν-
θρωπος διαλύεται ἀπὸ τὰ τρο-
μερὰ χτυπήματα τῶν φίλων
μας. Τὸ κορμί του σμπαρα-
λιάζει καὶ γίνεται μικρὸς - μι-
κρὸς πέτρες, ποῦ σκορπίζον-
ται χάμω!

Ἀπὸ τὸν Πετράνθρωπο ἔχει
μείνει τώρα ἕνας σωρὸς ἀπὸ
πέτρες!

— Περίεργο!, λέει ὁ Ὑπε-
ράνθρωπος. Τὸ πλάσμα αὐτὸ
ἦταν ἀπὸ πέτρα κι' ὅμως σά-

Ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο κρατοῦσε μιὰ
γυάλινη σφαῖρα ποῦ φεγγοβολοῦσε..

λεγε σὰν κάτι ζωντανό! Ἐλ-
πίζω νὰ μὴν πρόλαβε νὰκανε
κακὸ στὸν Κοντοστούπη...

Σκύβει πάνω στὸ νάνο, μὰ
αὐτὸς ἔχει κιόλας ἀνοίξει τὰ
μάτια του. Κυττάζει γύρω,
θλέπει τοὺς Ὑπεράνθρωπους
θλέπει τὸ σωρὸ ἀπὸ πέτρες,
ποῦ διατηρεῖ κάπως ἀνθρώπι-
νο σχῆμα καὶ πετάγεται ὀρ-
θιος.

— Τὶ συνέβη, Κοντοστούπη;
ρωτάει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Ἕνας πέτρινος ἀνθρῶ-
πος φανερώθηκε ξαφνικά
μπροστά μου, λέει ὁ νάνος με
στόμφο, καὶ μοῦ ἐπετέθη! Ἐ-
πετέθη ἐναντίον τοῦ... τρομε-
ροῦ Κοντοστούπη, ὁ θλάκας!
Τοῦ ἔδωσα μιὰ γροθιά καί...

νά τὰ χάλια του! Τὸν διέλυσα! Κυττάξτε τον!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι βάζουν τὰ γέλια.

— Γιατὶ γελάτε; φωνάζει μὲ θυμὸ ὁ νάνος. Τὶ ἀστεῖο ἐλέπετε καὶ γελάτε; "Ε; Δὲν ξέρετε ὅτι ἐγὼ μπορῶ νά... Χριστουλάκη μου! "Αγιοὶ Πάντες! Χάθηκα! "Ερ... ἐρ... ἔρχονται κι' ἄλλοι... πε... πε... τράνθρωποι!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι γυρίζουν καὶ θλέπουν καμμιὰ δεκαριά πέτρινους γίγαντες νά πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος τους, περπατώντας θαρεῖα καὶ κάνοντας τὸ ἔδαφος νά κλονίζεται!

Τὰ σκοτεινὰ μάτια τους τοὺς κυττάζουν μὲ ἀπερίγραπτη κακία καὶ τὰ χοντρά πέτρινα χέρια τους σαλεύουν ἀπειλητικά.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη, ποὺ κλαψουρίζει δίπλα του ἀπὸ φόβο, καὶ τὸν ἀνεβάζει πάνω σ' ἓνα δέντρο. "Επειτα, μαζί μὲ τὰ παιδιὰ του ὁρμάει ἐναντίον τῶν ζωντανῶν ἀγαλμάτων, ἐναντίον τῶν τερατῶδων Πετρανθρώπων.

Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως οἱ ἀντίπαλοί τους δὲν εἶναι τόσο εὐκολοί. Στὰ χτυπήματα τῶν ἡρώων μας ἀπαντοῦν μὲ χτυπήματα τῶν πέτρινων μπράτσων τους ἐξίσου τρομερά, κάνοντας τοὺς Ὑπεράνθρωπους νά τραβιῶνται πίσω, σατισμένοι καὶ ἐλαφρά τρομαγμένοι!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι στριφογυρίζουν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια

για τοὺς τσακίζοντάς τους μὲ τὶς γροθιές τους. Ξαφνικά, τὸ μπράτσο ἐνὸς ἀπὸ τοὺς Πετρανθρώπους κινεῖται μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα καὶ χτυπάει τὴν Ἀστραπὴ στὸ κεφάλι!

Τὸ κορίτσι, ζαλισμένο, πέφτει στὰ γόνατα. Τὸ χέρι τοῦ πέτρινου γίγαντα σηκώνεται πάλι γιὰ νά τὴν ξαναχτυπήσῃ!

Μὰ δὲν προλαβαίνει. Ὁ Κεραυνὸς ἐπιτίθεται ἐναντίον του σὰν ρουκέττα καὶ ἡ γροθιά του χτυπάει τὸ τερατῶδες πέτρινο δν στὸ στήθος καὶ τὸ διαλύει σὲ ἀμέτρητες μικρὲς πέτρες!

Ἀπὸ τοὺς δέκα Πετρανθρώπους ἔχουν μείνει τώρα μόνον δύο.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι κινεῖται ἐναντίον τους γιὰ νά τοὺς ἐξοντώσουν. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως δεκάδες τερατῶδη φίδια μὲ κεφάλι ἀγριόσκυλου προβάλλουν ἀπὸ κάθε μεριά, ἀφήνοντας σφυρίγματα καὶ γαθγίσματα γεμᾶτα μανία!

Οἱ ἡρώες μας ἀνυψώνονται στὸν ἀέρα σαστισμένοι.

«Τὶ τέρατα εἶναι αὐτὰ πάλι; σκέπτεται ὁ Ὑπεράνθρωπος. Πρῶτα πέτρινοι γίγαντες ποὺ κινεῖται σὰν νά εἶναι ζωντανοί! "Επειτα, ἔρπετά μὲ κεφάλι ἀγριόσκυλου! Τὶ συμβαίνει ἐδῶ; Ἀπὸ ποῦ ἦλθαν τὰ ἀπίστευτα αὐτὰ πλάσματα;»

— Παιδιά, λέει στὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπὴ, θά ἐπιτεθοῦμε ἐναντίον τῶν θηρίων. Πρέπει ὅμως νά εἶστε πολὺ

προσεκτικοί. Φοβούμαι μήπως τὰ έρπετὰ αὐτὰ μᾶς έπιφυλάσσουν καμμιὰ έκπληξι. Έμπρός!

Έρνουν τὰ κορμιά τους και χαμηλώνουν πετώντας σάν χειλιόνια. Περνοῦν ξηστὰ πάνω από τὸ έδαφος και οἱ γροθιές τους χτυποῦν τρία από τὰ φίδια. Τὰ έρπετὰ συσπών-ναι φριχτά και τὰ ανωρθωμένα κεφάλια του πέφτουν τσακισμένα!

Ο Ύπεράνθρωπος ανασαίνει από ανακούφισι. Οἱ αντίπαλοί τους δέν είναι τόσο τρομεροί ὅσο εἶχε φοβηθῇ. Άντέχουν στὰ χτυπήματα λιγώτερο από τούς Πετράνθρωπους! Δέ θά δυσκολευτοῦν πολὺ νά έξοντώσουν τὰ έρπετὰ!

Οἱ τρεῖς ἥρωές μας κάνουν στροφή στὸν άέρα, γυρίζουν πίσω και ὁρμοῦν πάλι εναντίον τῶν φιδιῶν, πετώντας χαμηλά.

Και τότε τὰ έρπετὰ κάνουν κάτι άπροσδόκητο. Τινάζουν τὰ λεπιδωτὰ κορμιά τους ψηλά και τὰ τυλίγουν με άστραπιαία ταχύτητα γύρω από τὰ κορμια τῶν Ύπερανθρώπων!

Άρχίζουν τώρα δύσκολες στιγμές για τούς φίλους μας.

Τὰ έρπετὰ σφίγγουν τὰ κορμιά τους με τόσο δύναμη ὥστε οἱ Ύπεράνθρωποι πο-νοῦν τρομερά! Ἡ Άστραπή ά φήνει μικρὰ βογγητὰ και ὁ Κεραυνὸς ξεφωνίζει. Ο ἴδιος ὁ Ύπεράνθρωπος σφίγγει τὰ δόντια του για νά μη φωνάξῃ κι' αὐτὸς από τὸν πόνο.

Πιάνουν κι' οἱ τρεῖς τὰ φίδια με τὰ πανίσχυρα χέρια

τους για νά τὰ άποσπάσουν από πάνω τους.

Διαπιστώνουν τότε κάτι άπίστευτο. Τὰ κορμιά τῶν φιδιῶν είναι έλαστικά! Ὅσο τραβοῦν οἱ Ύπεράνθρωποι τόσο μακραίνουν αὐτὰ σάν λάστιχο, χωρὶς νά σπάζουν!

Τὸ μόνο τρωτὸ σημείο τους είναι τὸ κεφάλι τους και οἱ Ύπεράνθρωποι καταφέρνουν νά έξοντώσουν τὰ έρπετὰ χτυπώντας τα εκεί.

Πρὶν ὅμως τὰ νεκρὰ κορμιά τῶν φιδιῶν ξεκουλουριαστοῦν, άλλα φίδια τυλίγονται γύρω τους κι' έπειτα άλλα κι' άλλα!

Οἱ φίλοι μας δέν προλαβαίνουν νά σκοτώσουν τὰ έρπετὰ και σέ λίγο τὰ κορμιά τους και τὰ μπράτσα τους είναι σφιγμένα από τὰ φίδια!

Ο Μαῦρος
Ύπεράνθρωπος

ΑΙ ΤΟΤΕ ἔνα γέλιο, ἔνα δυνατό, σαρκαστικό, σατανικό γέλιο άντηχεῖ.

Ο Ύπεράνθρωπος, με τὸ πρόσωπο συσπασμένο από τούς πόνους πού νοιώθει, γυρίζει και αντικρύζει τούς δυὸ τρομερώτερους αντιπάλους πού εἶχε γνωρίσει ποτέ, τούς δυὸ πιδὸ άδυσώπητους και πιδὸ έγκληματικούς έχθρους τῆς Άνθρωπότητας.

Εἶναι ὁ Σατοῦρ, ὁ Μαῦρος Ύπεράνθρωπος τοῦ Κακοῦ, ὁ ὑπ' αριθμὸν 1 έγκληματίας τοῦ κόσμου, και ἡ κόρη του,

ή σατανική Σατούρνα, πού τὸ ἔμορφο πρόσωπό της κρύβει μιὰ ψυχὴ διαβολοῦ!

Στέκουν λίγα μέτρα πιὸ πέρα καὶ γελοῦν μὲ τὸ κατάντημα τῶν Ὑπεράνθρωπων!

— Χά, χά, χά!, κάνει ὁ Σατούρ. Οἱ Πετράνθρωποι μου καὶ τὰ Σκυλόφιδά μου ἔκαναν καλὰ τὴ δουλειά τους! Ἔπεσες στὴν παγίδα μου, Ὑπεράνθρωπε, ἐσὺ καὶ τὰ παιδιά σου! Πέσατε, ἐπιτέλους, πάλι στὰ χέρια μου κι' αὐτὴ τὴ φορά δὲν εἶναι ἐξῶ ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ καταραμένος Ἕλληνας φίλος σας, γιὰ νὰ σᾶς σώση! (*) Αὐτὴ τὴ φο-

Τὸ χέρι τοῦ Πετράνθρωπου κατέθηκε μὲ ὀρμὴ!

ρά, τὸ τέλος σας εἶναι ἀπολύτως σίγουρο! Θὰ πεθάνετε ἀπὸ τὶς γροθιές μου, τυλιγμένοι ἀπὸ τὰ φίδια μου, ἀνίκανοι νὰ κινηθῆτε!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος προσπαθεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ μπράτσα του, μὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Σκέπτεται, λοιπόν, νὰ κερδίσῃ ὅσο περισσότερο καιρὸ μπορέσῃ καὶ λέει στὸν Σατούρ:

— Δικὰ σου δημιουργήματα εἶναι πάλι αὐτὰ τὰ τέρατα, Σατούρ;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μαύρου Ὑπεράνθρωπου τοῦ Κακοῦ ἀστράφτει ἀπὸ περηφάνεια.

— Δικὰ μου εἶναι! ἀπαντάει. Τὰ φίδια δὲν εἶναι, θέβαια, τίποτα σπουδαῖο! Εἶναι παιχνιδάκι γιὰ μένα νὰ κατασκευάσω ὅποιαδήποτε τέρατα θέλω! Ξέρεις καλὰ τὶς ἱκανότητές μου, Ὑπεράνθρωπε στὴ χημεία καὶ στὴ βιολογία! Οἱ Πετράνθρωποι μου ὅμως εἶναι πραγματικά ἓνα μεγάλο κατόρθωμα!...

Καθὼς ὁ Σατούρ μιλάει, ἡ Ἀστραπὴ ἀγωνίζεται νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸ θανάσιμο ἀγκάλιασμα τῶν Σκυλόφιδων. Δὲν τὸ κατορθώνει ὅμως! Μόνο τὸ αἰσθητὲρὸ χέρι της ξεγλυστράει σιγὰ - σιγὰ μέσα ἀπὸ τὶς κουλοῦρες τῶν ἐρπετῶν.

— Εἶναι ἀλήθεια ἀπίστευτο! λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος πού μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ

(*) Διέβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 31, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Φτερωτοὶ Μονομάχοι».

του παρακολουθεί την προσπάθεια της 'Αστραπής. Πέτρες που κινούνται!

— Ναί!, λέει ο Σατούρ φουσκώνοντας από καμάρι. Έδωσα ζωή στην άψυχη πέτρα! Τό κατάφερα αυτό με μιά έφεύρεσί μου, μιά καταπληκτική συσκευή, που βρίσκεται αυτή τη στιγμή σε λειτουργία κατασκευάζοντας έναν Πετράνθρωπο σε κάθε λεπτό! Αυτό είναι το τρομερότερο όπλο που έχω φτιάξει ως τώρα! Βέβαια, οι Πετράνθρωποι μου δεν είναι έντελως άτρωτοι, έχω όμως τη δύναμη να κατασκευάσω χιλιάδες και εκατομμύρια από αυτούς! 'Η Γη αυτή τη φορά δε θα γλυτώσει από την καταστροφή! Θα πάρω επιτέλους την εκδίκησή μου! 'Ο μεγάλος Σατούρ θα γίνη Κοσμοκράτορας καί...

Ένω ο Μαύρος 'Υπεράνθρωπος μιλάει, συνεπαρμένος για τα μελλοντικά μεγαλεία του, ή 'Αστραπή κατορθώνει να έλευθερώσει το άριστερό χέρι της.

Γυρίζοντας το κεφάλι της, γιά να μὴν τὴν δοῦν ὁ Σατούρ κι' ἡ Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ 'Υπεράνθρωπου φέρνει τὸ χέρι της στὸ στόμα της καὶ μετὰ τὴ γλῶσσα της πιέζει ἕνα κουμπάκι τοῦ ρολογιοῦ ποὺ εἶναι περασμένο στὸ χέρι της. Τὸ ρολογάκι αὐτὸ εἶναι ἕνας μικροσκοπικὸς ραδιοπομπός, μετὰ τὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ κοινοποιῇ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου. Παρόμοιους ραδιοπαμπούς ἔχουν καὶ ὁ 'Υπε-

Καὶ τότε οἱ Πετράνθρωποι ἀρχίσαν νὰ διαλύονται!

ράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς καὶ ὁ 'Ελ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ 'Ελληνας 'Υπεράνθρωπος, τὸ 'Ελληνάπουλο μετὰ τὸν μεγαλοφυῆ ἐγκέφαλο καὶ τὸ ἀδάμαστο θάρρος.

— 'Ελ Γ κ ρ έ κ ο!, λέει σιγανὰ ἡ 'Αστραπή. 'Εδῶ, 'Αστραπή! Καλῶ τὸν 'Ελ Γ κ ρ έ κ ο!

— 'Εδῶ 'Ελ Γ κ ρ έ κ ο! ἀπαντᾷ μιά θαθεῖα σοβαρὴ φωνὴ μέσα ἀπὸ τὸ ρολογάκι-ραδιοπομπό. Τί συμβαίνει, 'Αστραπή;

— 'Ο πατέρας μου, ὁ Ντά-βυ κι' ἐγὼ κινδυνεύουμε! Βρισκόμαστε....

Καὶ ἐξηγεῖ σὲ ποιοὺ ἀκριβῶς σημείω τῆς 'Αμερικῆς ἐρρίσκονται.

— Πολύ καλά, 'Αστραπή!,
λέει ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο.
'Ερχομαι άμέσως!

'Η 'Αστραπή πιέζει πάλι τὸ
κουμπάκι τοῦ ραδιοπομποῦ
διακόπτοντας τὴ συνδιάλεξι.

"Επειτα, μὲ τὸ ἐλεύθερο χέ-
ρι τῆς τσακίζει μὲ ταχύτατες
γροθιές τὰ κεφάλια μερικῶν
Σκυλόφιδων καί, μὲ μιὰ ἀπό-
τομη στροφή τοῦ κορμιοῦ τῆς,
ἐλευθερώνεται!

Πρὶν ὁ Σατοῦρ κι' ἡ Σα-
τούρνα προλάβουν νὰ συνέλ-
θουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους τὸ
κοριτσάκι ἀπογειώνεται καί
μὲ μιὰ θεαματικὴ ἐκτίναξι ἐ-
πιτίθεται.

Πέφτει ἐπάνω στὴ Σατούρ-
να μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ καί
τὴν χτυπάει κατὰσθηθὰ μὲ τό-
ση ὁρμὴ καὶ δύναμι ὥστε ἡ
Σατούρνα, ξεφωνίζοντας ἀπὸ
πόνο, πέφτει πίσω καί μένει
γιά μερικὲς στιγμὲς χάμω
στριφογυρίζοντας καί θογ-
γώντας!

"Επειτα ἡ 'Αστραπή γυρί-
ζει πρὸς τὸν Σατούρ. Μὰ ὁ
Μαῦρος 'Υπεράνθρωπος ἔχει
κιόλας ὁρμήσει ἐναντίον τῆς
μὲ τὶς γροθιές σφιγμένες, ἀ-
φρίζοντας ἀπὸ λύσσα.

'Η κόρη τοῦ 'Υπερανθρώ-
που κάνει νὰ ἀπογειωθῇ γιὰ
νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐπίθεσί του,
μὰ ἡ γροθιά τοῦ Σατούρ τὴν
προλαβαίνει. Τὴν χτυπάει στὸ
σαγόνι καί ἡ 'Αστραπή κάνει
μιὰ στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἐ-
αυτὸ τῆς καί πέφτει πάνω στὴ
Σατούρνα!

'Η Κόρη τοῦ Μαύρου 'Υ-
περανθρώπου, ποῦ ἔχει συνέλ-
θει στὸ μεταξύ, τὴν ἀρπάζει

ἀπὸ τὰ μαλλιά καί ἀρχίζει νὰ
τὴν σφυροκοπᾷ μὲ ἀφάντα-
στη μανία μὲ τὶς γροθιές τῆς
γρυλλίζοντας:

— Θὰ σὲ σκοτώσω! Θὰ σὲ
σκοτώσω! Θὰ σὲ σκοτώσω!

'Ο Σατοῦρ χτυπάει συγ-
χρόνως τὴν 'Αστραπή ἀπὸ πί-
σω μὲ τρομακτικὴ δύναμι
μουγγρίζοντας ἀπὸ λύσσα.

Τὸ κοριτσάκι ἀρχίζει νὰ κα-
ταρρέῃ! Τὸ στήθος τῆς, ἡ
πλάτη τῆς, τὸ κεφάλι τῆς, πο-
νοῦν φριχτά! Τὰ μάτια τῆς
θαμπώνουν!

'Ελ Γκρέκο

'Υπεράνθρωπος
καί ὁ Κεραυνὸς παρακολου-
θοῦν μὲ ἀπερίγραπτη ἀγωνία,
πόνο καί θυμὸ τὴν πάλῃ τῆς
'Αστραπῆς μὲ τοὺς δυὸ Μαύ-
ρους 'Υπερανθρώπους τοῦ
Κακοῦ!

Σφίγγουν τὰ δόντια τους
μὲ μανία καί καταβάλλουν ὅ-
λη τὴ δύναμί τους γιὰ νὰ ἐ-
λευθερωθοῦν ἀπὸ τὸ σφίξιμο
τῶν Σκυλόφιδων.

Οἱ φλέβες ἐξογκώνονται
στὰ πρόσωπά τους καί μέσα
ἀπὸ τὶς κουλοῦρες τῶν ἔρπε-
τῶν οἱ μυῶνες τους συσπῶν-
ται γιὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξουν
ἀπὸ τὸ θανάσιμο ἀγκάλια-
σμα!

Μὰ οἱ στιγμὲς, πολὺτιμες
στιγμὲς, περνοῦν χωρὶς οἱ
φίλοι μᾶς νὰ μποροῦν νὰ κά-
νουν τίποτα!

Στὸ μεταξύ, ἡ 'Αστραπή
προχωρεῖ ὅλο καί πιὸ πολὺ
πρὸς τὸ θάνατο.

Τὸ ὁμορφο πρόσωπό της εἶναι χλωμό σὰν πρόσωπο νεκρῆς καὶ ἀπὸ τὴν ἄκρη τῶν χειλῶν της ἀρχίζει νὰ τρέχῃ λίγο αἷμα!

Τὰ γόνατά της λυγίζουν καὶ τὸ κορμί της γέρνει πρὸς τὸ χῶμα!

Γιανω στὸ δέντρο, ὁ Κοντοστούπης, ὁ ἀστεῖος νάνος, τρέμει ὁλοκληρῶς.

— Θε... Θεουλή μου! τραυλίζει μὲ ἀπόγνωσι. Πάει τὸ κοριτσάκι! Πάει τὸ ὁμορφο καὶ χαριτωμένο κοριτσάκι! Πάει ἡ Ἀστραπή! Πάει ἡ Ντιάνα! Τὴν σκοτώνουν οἱ κακοῦργοι! "Ὡχ, ἡ καρδούλα μου! Ἐρχομαι, Ντιάνα! Ἐρχομαι νὰ σὲ σώσω ἢ νὰ πεθάνω κι' ἐγὼ μαζί σου!

Κατεβαίνει γοργὰ ἀπὸ τὸ δέντρο καί, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τί κάνει, ξεχνώντας τὴν παθολογικὴ δειλία του, ὀρμάει ἐναντίον τοῦ Σατοῦρ καὶ τῆς Σατούρνας κρατώντας μιὰ μεγάλη πέτρα στὸ χέρι!

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως συμβαίνουν μερικά πράγματα, πού σαστίζουν καὶ ζαλίζουν τὸ νάνο μὲ τὴν ταχύτητά τους.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ὁ Κεραυνός, μὲ μιὰ ὕστατη προσπάθεια, ξεγλυστροῦν μέσα ἀπὸ τὶς κουλοῦρες τῶν φριχτῶν Σκυλόφιδων καὶ συσπειρώνονται γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν Μαύρων Ὑπερανθρώπων, πού ἐξακολουθοῦν νὰ σφυροκοποῦν ἀλύπητα τὴν Ἀστραπή!

Πρὶν ὅμως ὀρμήσουν καὶ πρὶν ὁ Κοντοστούπης φτάσῃ

κοντὰ στὸν Σατοῦρ, κάτι γαλανόλευκο σκίζει τὸν ἀέρα μὲ ἀπίστευτὴ ταχύτητα καὶ προσγειώνεται δυὸ μέτρα ἀπὸ τοὺς μιάουρους Ὑπερανθρώπους!

Εἶναι ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Ἕλληνας Ὑπεράνθρωπος!

Τὸ λευκὸ πουκάμισό του, μὲ τὸ μαῖανδρο καὶ τὸ γαλάζιο «Ε» στὸ στήθος, σαλεύει ἀπαλὰ στὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι. Τὰ πόδια του, μὲ τὸ ἐφαρμοστὸ γαλανὸ παντελόνι καὶ τὶς κόκκινες μπότες, στεριώνονται χάμω.

Τὸ ὁμορφο ἀνδρὸς πρεπὲς πρόσωπό του, πού εἶναι συνήθως ἤρεμο καὶ χαμογελαστὸ, τώρα εἶνε συννεφιασμένο ἀπὸ θυμὸ καὶ τὰ μάτια του πετοῦν σπίθες, καθὼς κυττάζουν τὴν Ἀστραπή, πού εἶναι πεσμένη χάμω μὲ τὰ χεῖλη ματωμένα!

Στὸ χέρι τοῦ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι τὸ πιστόλι του, πού ἔχει παράξενες ιδιότητες καὶ προσβάλλει τὴν καρδιά μ' ἕνα θουβὸ ἡχητικὸ κύμα.

Τὸ δάχτυλο τοῦ Ἑλληνα πιέζει τὴ σκανδάλη δυὸ φορές. Ὁ Σατοῦρ καὶ ἡ Σατούρνα φέρνουν τὸ χέρι τους στὴν καρδιά καὶ πέφτουν ἀφήνοντας κραυγὲς πόνου.

Σηκώνονται ὅμως ἀμέσως καὶ κάνουν νὰ ὀρμήσουν ἐναντίον τοῦ Ἑλληνα Ὑπερανθρώπου. Μὲ τὴν ἴδια ἀταραξία, ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο τραβάει τὴ σκανδάλη μιὰ ἐναντίον τοῦ Σατοῦρ καὶ μιὰ ἐναντίον τῆς Σατούρνας καὶ τοὺς ρίχνει πάλι κάτω.

Πρὶν προλάβουν νὰ σηκωθοῦν, τὸ πιστόλι τοῦ Ἑλληνα,

πού δὲν θγάζει οὔτε ἤχο οὔτε φλόγα, χτυπάει πάλι καὶ πάλι τοὺς Μαύρους Ὑπερανθρώπους!

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς ὁρμοῦν ἐναντίον τοῦ Σατοῦρ καὶ τῆς Σατούρνας καὶ συμπλέκονται μαζί τους σὲ μιὰ λυσσώδη μάχη! "Ετοι, ἐμποδίζουν, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο νὰ τοὺς ἀποτελειώσῃ μὲ τὸ πιστόλι του ἐξασθενίζοντας σιγά - σιγά τὴν καρδιά τους.

Τρελλοὶ ἀπὸ φόβο, οἱ Μαύροι Ὑπεράνθρωποι ξεγλυστροῦν μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀντιπάλων τους καὶ χτυπώντας τὰ πόδια τους χάμω τινάζονται στὸν ἀέρα καὶ ξεμακραίνουν πετώντας! Δὲν τολμοῦν νὰ μείνουν περισσότερο στὸ ἔδαφος. Καταλαβαίνουν ὅτι δὲν μποροῦν νὰ τὰ θγάλουν πέρα μὲ τὸν δαιμόνιο "Ελληνα! (*)

Ὁ "Ελληνας
κινδυνεύει!

ΝΩ ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς κυνηγοῦν στὸν ἀέρα τὸν Σατοῦρ

(*) Γιά τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο διάβασε στὸ προηγούμενο τεῦχος. Εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐφευρέτης καὶ ἐπιστήμων πού ἔχει γνωρίσει ὁ κόσμος καὶ δοξάζει τὸ ὄνομα τῆς "Σλλάδος σ' ὅλη τὴν ὑφήλιο. Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι μιὰ Ἰσπανικὴ λέξι καὶ σημαίνει ὁ "Ε λ λ η ν α ς.

καὶ τῇ Σατούρνα, κάτω, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο γονατίζει δίπλα στὴν Ἀστραπή.

Τὸ Ἑλληνόπουλο νοιώθει τὸ στήθος του νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ λύπη, καθὼς κυττάζει τὸ θασσανισμένο κορίτσι, καὶ ἡ ἀγνή, θαθεῖα καὶ μεγάλη ἀγάπη πού νοιώθει γιὰ τὴν Κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου φουντώνει στὴν καρδιά του!

Ξαφνικά ὅμως νοιώθει κάτι νὰ τοῦ τυλίγῃ τὸ κορμὶ καὶ νὰ τὸν σφίγγῃ μὲ τρομερὴ δύναμη!

Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ τερατώδη ἐρπετά! Εἶναι ἓνα Σκυλόφιδο!

Ἡ ζωὴ τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο διατρέχει κίνδυνο θανάτου!

Ὁ Κοντοστούπης πού θρίσκειται дуὸ δῆματα μακρὰ του, χλωμιάζει στὸ θέαμα αὐτό. Τὰ μάγουλά του τρέμουν, τὰ δόντια του χτυποῦν καὶ τὰ μάτια του ἀλλοιθωρίζουν!

Χωρὶς νὰ ξέρῃ τί κάνει σηκώνει τὴν πέτρα καὶ τὴν πετάει μὲ δύναμη πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ θηρίου, πού εἶναι ἔτοιμο νὰ δαγκώσῃ τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο στὸ λαιμό!

Ἡ πέτρα χτυπάει τὸ φίδι στὸ κεφάλι. Δὲν τὸ σκοτώνει. Τὸ σαστίζει ὅμως καὶ τὸ σταματάει γιὰ μιὰ στιγμή. Κι' αὐτὴ ἡ στιγμή εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Στρέφει τὴν κἀνὴ τοῦ πιστολιοῦ του πρὸς τὸ φίδι καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη.

Τὸ τερατῶδες ἐρπετὸ πέφτει νεκρὸ μὲ τὴν καρδιά τρυπημένη ἀπὸ τὸ βουβὸ ἤχητικό

καί διαπεραστικό κύμα που εξαπολύει το πιστόλι!

— Μπράβο μου!, φωνάζει ο Κοντοστούπης που νομίζει πως ή πέτρα του κροαυβόλησε το Σκυλόφιδο. Είναι τρομερός! "Εσώσα τον "Ελληνα από βέθαιο θάνατο καί... "Αγιοι Πάντες! Πεθαίνω!

"Ενα άλλο φίδι έχει άνορθωθῆ ξαφνικά μπροστά του καί τὸ σκυλίσιο κεφάλι του κινείται με όρμη για νά τόν κατασπαραξῇ.

Μά ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο άγρυπνάει. Μὲ θαυμαστή ψυχραιμία σηκώνει τὸ πιστόλι του, τραβάει τὴ σκανδάλη καί τὸ φίδι πέφτει νεκρὸ πρὶν άγνίξη τόν Κοντοστόπη!

"Ο νάνος, που ἦταν έτοιμος νά λιποθυμήσῃ, άνακτᾷ τὸ θάρρος του καί παίρνει ύφος.. τρομερό!

— Γιατί τὸ σκότωσες, "Ελληνα; λέει με στόμφο. Γιατί δὲ μ' άφησες νά... κανονίσω τοὺς λογαριασμοὺς μου μαζὶ του κομματιάζοντάς το με τά... χέρια μου;

"Ο "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο γελάει με τὸ νέλιο του κόβεται στὴ μίση. "Ακούει ξαφνικά τὴν "Αστραπή που ἔννε συνέλθει έντελῶς στὸ μεταξύ, νά φωνάξῃ με τρόμο:

— "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! Τὸ νοῖ σου!

"Ο "Ελληνας στριφογυρίζει γοργά καί βρίσκεται άντιμέτωπος μ' έναν... Πετράνθρωπο! Τὸ πέτρινο ανθρωπόμορφο τέρας είναι πολὺ κοντά του καί τὸ χοντρό, θαρὺ μπρά-

τσο του σηκώνεται για νά χτυπήσῃ!

"Ο "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο δὲν ἔχει τὰ μέσα νά έξοντώσῃ τὸν Πετράνθρωπο. Δὲν ἔχει τὴ δύναμι τῶν "Υπερανθρώπων οὔτε τὴν καταπληκτικὴ άντοχή τῶν κορμιῶν τους. Τὸ πιστόλι του δὲν μπορεῖ νά κάνῃ τίποτα στὴν πέτρα καί τὰ χέρια του δὲν μποροῦν νά τὴν συντρίψουν.

Τὸ πέτρινο χέρι κατεβαίνει με όρμη. υὰ ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο πηδάει πλάγια καί τὴν ἴδια στιγμή, ἡ "Αστραπή έπιτίθεται. "Η μικρὴ μὰ θαυματουργὴ γροθιά της ντυπαίνει τὸ άνυψωμένο χέρι τοῦ Πετράνθρωπου καί τὸ τσακίζει στὰ δυό. Μιά δευτέρα γροθιά θρίσκει τὸν Πετράνθρωπο στὸ στήθος καί τὸν ρίχνει κάτω θρυμματίζοντάς τον!

— Εὐνοιστῶ, "Αστραπή!, λέει ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο χαμογελῶντας.

— Δὲ χρειάζεται νά με εὐχαριστήσῃς, "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο άπαντάει τὸ κορίτσι. "Αν τὸ τέρας αὐτὸ σέ σκότωνε, ἡ ζωὴ για μένα...

Σωπαίνει ξαφνικά δαγκώνοντας τὰ χεῖλη της. Παραλίγο νά ποδοθεθῇ καί νά φανερώσῃ τὴν τουφερότητα που νοιώθει για τὸν "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! Παραλίγο νά πῇ! «"Αν τὸ τέρας αὐτὸ σέ σκότωνε, ἡ ζωὴ για μένα θά ἦταν νεκρὴ καί χωρὶς σημασία! Θά πέθαινα κι' ἐγώ!...»

"Ο "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καταλαβαίνει αὐτὸ που ἤθελε νά πῇ ἡ "Αστραπή καί οἱ δυὸ νέοι

κοκκινίζουν από άμυχανία. 'Ο 'Ελληνας άνοίγει το στόμα του για νά μιλήση, για νά έκφραση αυτό που αισθάνεται μὰ τὸν διακόπτουν κάτι τρομαγμένες φωνές τοῦ Κοντοστούπη:

— Βοήθεια! Χάθηκα! Χαθήκαμε! 'Ερχονται κι' άλλοι Πετράνθρωποι!

'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κι' ή 'Αστραπή στριφογυρίζουν και θλάνουν μιὰ νέα ομάδα από πέτρινα όντα νά προβάλλη μέσα από μερικούς θάμνους και νά προχωρή πρὸς τὸ μέρος τους.

— Πεθαίνω!, ξεφωνίζει ὁ νάνος. 'Η καρδιά μου! Πάει νά σπάση ή καρδούλα μου!

Τὴν ίδια στιγμή, ὁ 'Υπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς προσγειώνονται κοντὰ στοὺς δυὸ νέους.

— Δὲν τολμήσαμε νά τοὺς κυνηγήσουμε πολὺ μακριά, λέει ὁ 'Υπεράνθρωπος, και νά σὰς αφήσουμε ἔδῳ μόνους! Καί εἶχαμε δίκιο γιατί θλάνω νέους Πετράνθρωπους νά ἔρχονται! 'Εμπρὸς, παιδιά!

Μὰ ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο τοὺς σταματᾷ λέγοντάς τους:

— Νομίζω ὅτι εἶναι μάταιο και ἐπικίνδυνο νά συνεχίσετε τὴ μάχη, φίλοι μου! Τὰ τερατώδη αὐτὰ όντα εἶναι πολλὰ και δὲ θὰ μporέσετε νά τὰ ἐξοντώσετε ὅλα! Πρέπει νά θροῦμε τὴν πηγὴ τοῦ κακοῦ! Πρέπει νά ἀνακαλύψουμε πῶς και πού κατασκευάζονται τὰ πέτρινα τέρατα και τὰ φριχτὰ αὐτὰ φίδια! Προτείνω νά ἀ-

ποσυρθοῦμε και νά ἐτοιμάσου με σχέδιο ἐπιθέσεως!

'Ο 'Υπεράνθρωπος συμφωνεῖ. Πάνει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὴ μέση και ἀπογειώνονται ὅλοι. Πετοῦν πρὸς τὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ Τζιμ Μπάρτον για νά πάρουν τὴν "Ελσα και τὸν Τσιπιτσιπί, τὰ μικροσκοπικὸ τερατάκι με τὸ μεγάλο ράμφος πουλιοῦ, και νά γυρίσουμε ἔπειτα ὅλοι μαζὶ στὴ Νέα 'Υόρκη, για νά καταστρῶσουν ἐκεῖ τὰ σχέδιά τους.

'Εκεῖ ὅμως τοὺς περιμένει μιὰ πολὺ δυσάρεστη ἔκπληξι. 'Ο Τσιπιτσιπί τοὺς ὑποδέχεται στὸν ἐξώστη τοῦ σπιτιοῦ φωνάζοντας με ταραχή:

— Τὴν "Ελσα! Πῆραν τὴν "Ελσα! Τὴν ἔκλεψαν ὁ Σατοῦρ και ή Σατούρνα!

«Προσεχή! Προσεχή!»

ΜΕΣΑ σὸ σπίτι τοῦ Τζιμ Μπάρτον, στὴ Νέα 'Υόρκη οἱ 'Υπεράνθρωποι περιμένουν με αγωνία. 'Απὸ τὰ μάτια τῆς 'Αστραπῆς κυλοῦν δάκρυα και τὰ πρόσωπα τοῦ 'Υπερανθρώπου και τοῦ Κεραυνοῦ εἶναι συννεφιασμένα. Δὲν ξέρουν τί ἔχει ἀπογίνει ή "Ελσα. 'Ο Σατοῦρ κι' ή Σατούρνα δὲν φάνηκαν καθόλου και δὲν ἔστειλαν κανένα σημείωμα.

'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, κλεισμένος σὸ ἐργαστήριό του, πού εἶναι τώρα ἐγκαταστημένο σὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ τῶν 'Υπερανθρώπων, κά-

νει μελέτες προσπαθώντας να
 θρή ένα όπλο έναντιόν των νέ-
 ων δημιουργημάτων των Μαύ-
 ρων Υπεράνθρώπων, των ἐ-
 χθρῶν τοῦ κόσμου!

Ὁ Κοντοστούτης κι' ὁ Τσι-
 πιτσιπ, καθισμένοι σὲ μιὰ γω-
 νιά τοῦ δωματίου ὅπου θρί-
 σκονται οἱ Υπεράνθρωποι, χύ-
 νουν κι' αὐτοὶ πικρά δάκρυα,
 ἀκουγοντας συγχρόνως το ρα-
 διόφωνο νὰ λέη:

«Ἡ Ἀμερικὴ θρίσκεται σὲ
 κίνδυνο, στὸν τρομερότερο
 κίνδυνο ποὺ ἔχει γνωρίσει πο-
 τέ! Χιλιάδες πέτρινα ὄντα,
 ποὺ ἔχουν σχημα ἀνθρώπου
 καὶ ποὺ κινουῦνται σὰν ζωντα-
 νά, μαζί μὲ χιλιάδες μεγάλα
 ἔρπετά μὲ κεφάλι ἀγριόσκυ-
 λου, καταστρέφουν τὴν πα-
 τρίδα μας! Σκοτώνουν ἀνθρώ-
 πους, γκρεμίζουν σπίτια καὶ
 σκορποῦν τὸν πανικὸ ἀπ' ἄ-
 κρη σ' ἄκρη τῆς Ἀμερικῆς!

»Ἐχουν, βέβαια, κινητοποι-
 ῆθῃ ὅλες οἱ στρατιωτικὲς καὶ
 ἀστυνομικὲς δυνάμεις καὶ ἐ-
 ξοντώνουν τὰ φίδια μὲ πολυ-
 θόλα καὶ τοὺς πέτρινους ἀν-
 θρώπους μὲ ἀντιτακτικὰ πυρο-
 θόλα καὶ χειροβομβίδες! Ἐ-
 πίσης, θεωβαρδιστικὰ ἀερο-
 πλάνα χτυποῦν τοὺς τερατώ-
 δεις ἐπιδρομεῖς ἀπὸ τὸν ἀέρα
 μὲ βόμβες!

»Ὅλα αὐτὰ ὅμως εἶναι μά-
 ταια! Τὰ τέρατα γίνονται ὁ-
 λο καὶ πῶς πολλά, σὰν νὰ
 θγαίνουν ἀπὸ μιὰ ἀνεξάντλη-
 τη ἀποθήκη ἢ σὰν νὰ τὰ δημι-
 ουργῇ κάποιος μὲ ἀπίστευτη
 ταχύτητα!

»Ὡς τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔχουν
 καταστραφῇ πενήντα πόλεις

καὶ ἑκατὸ χωριά καὶ ἔχουν
 χάσει τὴ ζωὴ τους σαράντα
 χιλιάδες ἄνθρωποι! Δέκα,
 τουλάχιστον, χιλιάδες τέρατα
 ἔχουν ἐπίσης ἐξοντωθῇ!...»

— Παναγίτσα μου!, τραυλί-
 ζει ὁ Κοντοστούτης. Τὶ κακὸ
 εἶν' αὐτὸ ποὺ μας θρήκε;
 Ὡχ, ἡ καρδούλα μου! Θὰ
 πεθάνω πρὶν τῆς ὥρας μου,
 ἀπάνω στὴν ἀκμὴ τῆς νιότης
 μου καὶ τῆς... παλληκαριάς
 μου!

Σφίγγει τὴ γροθιά του καὶ
 τὴν κουνάει ἀγρία φοβερίζον-
 τας τό... ραδιόφωνο!

— Ἀχ, μωρέ! γρυλλίζει.
 Τὶ νὰ σὰς κάνω ποὺ μὲ πιάνει
 εὐκολα ἡ καρδιά μου! Ἀλ-
 λοιῶς, δὲ θάφηνα Πετράνθρω-
 πο γιὰ Πετράνθρωπο καὶ
 Σκυλόφιδο γιὰ Σκυλόφιδο!

Ὁ Τσιπιτσιπ τὸν κυττάζει
 κοροϊδευτικὰ καὶ ἀνοίγει τὸ
 στόμα του γιὰ νὰ πῇ κάτι, μὰ
 τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ραδιόφω-
 νο λέει:

«...Προσοχή! Προσοχή! Μιὰ
 μεγάλη φάλαγγα ἀπὸ πέτρι-
 να ὄντα καὶ ἔρπετά μπαίνει
 αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴ Νέα Ὑ-
 ὄρκη! Στρατὸς καὶ ἀστυνο-
 μία τοὺς χτυποῦν, ἀλλὰ ἀναγ-
 κάζονται νὰ ὑποχωροῦν, γιὰ-
 τί τὰ τέρατα εἶναι πολλὰ!

»Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως
 πρέπει νὰ φύγουν ἀμέσως ἀπὸ
 τοὺς δρόμους καὶ νὰ κλει-
 στοῦν στὰ σπίτια τους ἀμπα-
 ρώνοντας τὶς πόρτες! Δὲν πρέ-
 πει νὰ χάσετε τὴν ψυχραιμία
 σας! Ἀνεβῆτε στὶς ταράτσες
 τῶν σπιτιῶν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ρίξ-
 τε ἐναντίον τῶν ἐπιδρομέων
 ὅσα θαρειὰ ἀντικείμενα ἔχε-

τε στά σπίτια σας! 'Ο Θεός βοηθός!...»

— 'Ο Θεός βοηθός!, κλαψουρίζει ο νάνος πέφτοντας στά γόνατα καί σηκώνοντας ψηλά τὰ χέρια του σέ μιὰ στάσι προσευχῆς. Θεούλη μου! Παναγίτσα μου! Χριστουλάκη μου! "Άγιοι Πάντες μου!

Ήταν κάτι πού δέν είχαν ξαναδῇ μάτια ἀνθρώπου! Γιγάντια πέτρινα ἀνθρωπόμορφα ὄντα καί ἔρπετά μὲ κεφάλι ἀγριόσκυλου ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν Ὑπερανθρώπων!...

"Αγιε 'Ονούφριε, προστάτη μου! Σώστε τὸ δοῦλο σας Κοντοστούπη!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τινάζει τὰ ὀρθιος.

— Πρέπει νὰ ἐπεμβοῦμε!, λέει στὰ παιδιὰ του. Ὑποσχέθηκαν στὸν Ἑλ Γκρέκ ο νὰ περιμένουμε τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων του, μὰ δὲν μπορούμε ν' ἀφήσουμε τὴ Νέα Ὑόρκη νὰ καταστραφῇ! Ἐμπρός, παιδιὰ!

Οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι τρέχουν στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς θεράντας καὶ ἀπογειώνονται μὲ φόρα, ἐνῶ πίσω ὁ Κοντοστούπης ξεφωνίζει ὑστερικά:

— Μὴ! Μὴ φεύγετε! Ποῦ μ' ἀφήνετε μόνο; Θὰ πάθω συγκοπή! Θὰ σπᾶση ἡ καρδούλα μου! Ὡχ!

Ὁ Τσιπιτοῖπ τὸν λυπάται.

— Μὴν κάνης ἔτσι, Κοντοστούπη!, τοῦ λέει μὲ τὴ στριγγὴ βραχνὴ φωνή του. Ντὲν φαντάζομαι νάρθουν ἐντῶ τὰ τέρατα! Μὴ φοβᾶσαι!

— Ποιὸς... ποιὸς σοῦ εἶπε πῶς φοβᾶμαι; τραυλίζει ὁ νάνος τρέμοντας σὰν ψάρι. Ὁ... ὁ Κον... Κοντοστούπης δὲ φοβᾶται τίποτα! "Ας ἔρθη κανένας Πετράνθρωπος καὶ θὰ δῆς τί θὰ τοῦ κάνω! Θὰ τόν... τόν... τόν... "Αγιοι Πάντες! Χαθήκαμε!

Καὶ τὰ μάτια του πᾶνε νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τοὺς ἀπὸ ἀπερίγραπτο τρόμο.

Ὁ Τσιπιτοῖπ γυρίζει καὶ βλέπει ἕναν Πετράνθρωπο νὰ μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς θεράντας!

Τὸ πέτρινο τέρας θαδίζει

ἀργὰ καὶ τὰ δῆματά του κάνουν ὀλόκληρο τὸ σπῆτι νὰ τραντάζεται καὶ νὰ ἀντηχῇ!

Μ' ἕνα καταπληκτικὸ πήδημα, ὁ Τσιπιτοῖπ θρίσκει στὸ παράθυρο καὶ χάνεται ἔξω, μέσα στὸν κήπο, ἀφήνοντας σιγανὲς στριγγλιές!

Ὁ Κοντοστούπης μένει ἀσάλευτος στὴ θέσι του, ἀπολιθωμένος, ἀνίκανος νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὸν τρόπο του, μὲ τὸ αἷμα παγωμένο στὶς φλέβες του μὴν μπορῶντας νὰ μιλήσῃ.

Ἀπὸ τὸ στομα τοῦ θγαίνει μόνο μιὰ ἀναρρη κραυγή:

— Μή, Περ... Περ... Περ...

Περ...

Καὶ πέφτει λιπόθυμος!

Μιὰ στιγμὴ ὅμως πρὶν χάσῃ ἐντελῶς τὶς αἰσθήσεις του, βλέπει κάτι παράξενο. Ὁ Πετράνθρωπος διαλύεται, ἔτσι ὅπως θαδίζει, καὶ μεταβάλλεται σὲ μικρὲς πέτρες ποὺ σκορπίζονται στὸ πάτωμα!....

«Ἡ Νέα Ὑόρκη
καίγεται!»

ΤΟΥΣ δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης τραγικὲς σκηνὲς διαδραματίζονται. Χιλιάδες Πετράνθρωποι καὶ Σκυλόφιδα κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους, ποὺ ἔχουν ἀδειάσει ἐντελῶς ἀπὸ κάθε διαβάτη!

Ἀποσπάσματα στρατοῦ καὶ ἀστυνομίας ἔχουν στήσει ὁδοφράγματα ἀναποδογυρίζοντας αὐτοκίνητα καὶ χτυποῦν τὰ ἀλλόκοτα τέρατα μὲ πολυβόλα καὶ χειροβομβίδες ἐ-

νῶ ἀπὸ τὶς ταρατσεσ διαφόρων σπιτιῶν οἱ κάτοικοι ρίχνουν πάνω στοὺς Πετράνθρωπους καὶ στὰ φίδια μεγάλες καὶ θαρειῆς πλάκες!

Πολλά ἀπὸ τὰ πέτρινα ὄντα καὶ τὰ ἔρπετὰ ἐξοντώνονται ἔτσι ἀπὸ τὶς σφαῖρες, τὶς ἐκρήξεις καὶ τὰ χτυπήματα, ἐνῶ ἀπὸ τὸν ἀέρα δέχονται ἄλλες ἐπιθέσεις ἀπὸ τοὺς τρεῖς πιὸ δυνατοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὰ παιδιὰ του.

Οἱ τρεῖς ἥρωές μας δουλεύουν ἀκούραστα καὶ μὲ αὐτοθυσία συντρίβοντας τοὺς πέτρινους γίγαντες καὶ ἀποκεφαλίζοντας τὰ Σκυλόφιδά.

Κι' ὅμως τὰ τέρατα εἶναι πολλά καὶ ὀλοένα νέες φάλαγγες μπαίνουν στὴν πόλι ἀπὸ τὰ γύρω θουνά. "Ἐτσι, ἡ καταστροφή πού προκαλοῦν γίνεται ὅλο καὶ πιὸ μεγάλη.

Οἱ Πετράνθρωποι, καθὼς προχωροῦν μὲ ἀργὰ θαρειὰ θήματα μέσα στοὺς δρόμους, σπάζουν πόρτες καὶ γκρεμίζουν τοίχους!

Τὰ Σκυλόφιδά πού ἀκολουθοῦν μπαίνουν στὰ σπίτια συμπληρώνοντας ἔτσι τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς!

"Ἡ πόλι ὀλόκληρη ἀντηχεῖ ἀπὸ τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ τὶς ἐκρήξεις, ἀπὸ τὰ γαθγίσματα τῶν Σκυλόφιδων καὶ τὰ ἀνατριχιαστικὰ οὐρλιαχτὰ τρόμου καὶ φρίκης τῶν ἀνθρώπων!

Μὲ ὄση γρηγοράδα κι' ἂν δροῦν οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲν προλαβαίνουν νὰ συγκρατήσουν τὸ τρομακτικὸ αὐτὸ κύ-

μα τῶν πλασμάτων τοῦ κακοῦ, πού ἔχει πλημμυρίσει τὴ μεγαλύτερη πόλι τοῦ κόσμου!

Καί, σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, κάνουν ξαφνικά τὴν ἐμφάνισί τους καὶ οἱ Μαύροι Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ καὶ τῆς Συμφορᾶς, ὁ Σατούρ καὶ ἡ Σατούρνα!

Πετοῦν σὰν ρουκέττες πρὸς τὸ μέρος τῶν φίλων μας καὶ ὁ Σατούρ φωνάζει:

— Ὑπεράνθρωπε! Σταματήστε τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τῶν πλασμάτων μου! Μὴν ξεχνᾶς ὅτι ἡ "Ἐλσα βρίσκεται πάλι στὰ χέρια μου! "Ἄν δὲν ὑπακούσετε, ἡ "Ἐλσα θὰ πεθάνη!

Μὲ τὰ πρόσωπα χλωμὰ ἀπὸ θυμὸ καὶ ἀνήμεπορη λύσσα, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἡ Ἀστραπή κι' ὁ Κεραυνὸς σταματοῦν καὶ στέκονται ἀσάλευτοι στὸν ἀέρα σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς ἐχθροὺς των.

Ὁ Σατούρ χαμογελάει περιφρονητικά.

— Κύτταξέ τους, Σατούρνα! Ἀρνάκια ἔγιναν!

Καὶ γυρίζει στοὺς Ὑπερανθρώπους:

— Θὰ μείνετε ἐδῶ κοντὰ μας, τοὺς λέει, καὶ θὰ παρακολουθήσετε ἡσυχά - ἡσυχά τό... θεάρεστο ἔργο τῶν ὄντων μου! Θὰ δῆτε τὴν ἀγαπημένη σας Νέα Ὑόρκη νὰ καταστρέφεται σιγά - σιγά καὶ τοὺς κατοίκους της νὰ ἐξοντώνονται! "Ὅταν ἀπολαύσετε τὸ θέαμα. αὐτό, θὰ μὲ ἀκολουθήσετε στὸ μέρος

όπου έχω την "Ελσα! "Αλλωστε, και να δοκιμάσετε να έμποδίσετε τους Πετράνθρωπούς μου, δέ θα κατορθώσετε τίποτα! Είναι πολλοί και γίνονται όλο και πιο πολλοί!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος καταλαβαίνει ότι ο Σατούρ έχει δικιο. Ούτε αυτός ούτε τα παιδιά του μπορούν να συγκρατήσουν το χρείμαρρο των Πετράνθρωπων και των Σκυλόφιδων! ‘Αποφασίζει, λοιπόν, να υπακούση στις διαταγές του Σατούρ, ώσπου να βρῇ την κατάλληλη στιγμή να δράση και να έλευθερώση την άγαστημένη του γυναίκα.

‘Ενώ κάτω, στη Νέα ‘Υόρκη, ή φριχτή καταστροφή συνεχίζεται, ο ‘Υπεράνθρωπος λείπει:

— Τι έχεις να κερδίσης, Σατούρ, από την καταστροφή αυτή;

‘Ο Μαύρος ‘Υπεράνθρωπος γελάει σατανικά.

— Χά, χά, χά! Εύχαριστιέται ή ψυχή μου! Μισώ τους ανθρώπους, ‘Υπεράνθρωπε, όπως μισώ κι’ εσένα και τα παιδιά σου! Μισώ την ‘Ανθρωπότητα από τα θάθη της ψυχῆς μου και θέλω να την έξοντώσω! Τό θέαμα αυτό των τεράτων, που καταστρέφουν τη μεγαλύτερη πόλι του κόσμου, με δροσίζει, όπως τό νερό δροσίζει έναν κουρασμένο και ιδρωμένο ταξιδιώτη μέ σα στην έρημο της Σαχάρας! Κυττάξτε λοιπόν! Κυττάξτε!

Τά πέτρινα όντα και τά φίδια συνεχίζουν την καταστροφή. Σ’ ένα μέρος, μάλιστα,

της πόλεως φλόγες άναπνδούν από ένα κτίριο, τό τυλίγουν και περνούν στο δίπλανό!

— Χά, χά, χά! κάνει ο Σατούρ. Μπράβο, Πετράνθρωποι μου! Μπράβο, Σκυλόφιδά μου! Κάψτε την τη Νέα ‘Υόρκη! Μπράβο! ‘Η Νέα ‘Υόρκη καίγεται! ‘Η Νέα ‘Υόρκη καίγεται!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος δέν άντέχει άλλο. Δέν μπορεί να άνεχθή περισσότερο τό θέαμα του παράφρονος αυτού, που χαίρεται μπροστά στη φριχτή καταστροφή! Νοιώθει μιá άκατανίκητη έπιθυμία να όρμηση έναντίον του και να τον συντρίψη, κάνοντας τό θέηλο στόμα του να θουθαθή για πάντα!

Καθώς όμως είναι έτοιμος να έπιτεθῇ μέ τις γροθίες του σφιγμένες, βλέπει κάτι που τον γεμίζει κατάπληξι και χανά.

Βλέπει μιá ίπτάμενη μορφή να περνά γοργά πάνω από έναν πλατύ δρόμο γεμάτο Πετράνθρωπους, κρατώντας στα χέρια κάτι που λάμπει.

Και βλέπει τους πέτρινους γίγαντες να διαλύονται! Νά γίνονται μικρές πέτρες και να σκορπίζονται χάμω!

Αιχμάλωτοι!

ΣΑΤΟΥΡ αφήνει μιá κραυγή λύσσης. Εί-ναι ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ο “Έλληνας συνεργάτης των ‘Υπερανθρώπων. Κρατάει στα

χέρια του μιά γυάλινη σφαίρα, πού ρίχνει γύρω παράξενες άνταύγειες.

Ο Έλ Γκρέκο πετάει ταχύτατα από δρόμο σέ δρόμο καί από λεωφόρο σέ λεωφόρο καί όλοι οί Πετράνθρωποι πού συναντά διαλύονται καί σκορπίζονται χάμω!

Μουγγρίζοντας σάν πληγωμένο αγρίμι, ό Μαύρος Υπεράνθρωπος όρμάει έναντίον του Έλληνα, σκίζοντας μέ δαιμονισμένη ταχύτητα τόν άέρα. Πίσω του, ακολουθεί ή Σατούρνα μέ τό πρόσωπο παμορφωμένο από λύσσα.

— Έμπρός, παιδιά!, φωνάζει ό Υπεράνθρωπος. Δέν πρέπει νά τούς αφήσουμε νά σκοτώσουν τόν Έλ Γκρέκο!

Καί οί τρείς Υπεράνθρωποι ρίχνονται πίσω από τούς κακούργους. Τούς φτάνουν σέ μικρή απόσταση από τόν Έλ Γκρέκο καί συγκρούονται μαζί τούς σέ μιά γιγαντομαχία ζωής καί θανάτου!

Κάτω, ό Έλληνας συνεχίζει τό έργο του. Μέ τη θαυματουργή γυάλινη σφαίρα στά χέρια εξακολουθεί νά πετάη χαμηλά πάνω από τούς δρόμους καί τίς πλατείες της πόλεως διαλύοντας καί έξοντώνοντας τά πέτρινα όντα, έχοντας πάντα στο πρόσωπό του ένα ήρεμο χαμόγελο.

Μέσα σέ λίγα λεπτά όλόκληρη ή πόλι έχει καθαριστή από τούς πέτρινους γίγαντες. Οί άστυνομικοί καί οί στρατιώτες μέ καινούργιο θάρρος ρίχνονται έναντίον τών Σκυλό

φιδων καί τά σκοτώνουν γοργά μέ πολυθόλα καί χειροβομβίδες.

Ο Έλληνας θγαίνει τότε από την πόλι καί πετάει γοργά πρós μιά μεγάλη φάλαγγα Πετράνθρωπων, πού είναι σταματημένοι σέ μικρή απόσταση από την πόλι περιμένοντας χωρίς άλλο σειρά γιά νά μπουν εκεί καί νά πάρουν μέρος στο έργο της καταστροφής!

Περνάει χαμηλά πάνω από τά κεφάλια τούς καί τά πέτρινα τέρατα διαλύονται σέ μικρά κομμάτια! Έκεί όπου μιά στιγμή πριν στεκόταν μιά τρομερή φάλαγγα, τώρα δέν υπάρχει παρά ένας σωρός από πέτρες!

Ο Έλ Γκρέκο, μέ πρόσωπο πού λάμπει από Ικανοποίηση, γυρίζει πίσω στην πόλι.

Στούς δρόμους, οί άστυνομικοί καί οί στρατιώτες συνεχίζουν μέ έπιτυχία την έξόντωση τών έρπετων.

Στόν άέρα, μιά μανιασμένη μάχη διεξάγεται ανάμεσα στους Υπεράνθρώπους του Καλού καί τούς Υπεράνθρώπους του Κακού!

Η νίκη τη στιγμή αυτή γέρνει πρós τό μέρος τών ήρώων μας, πού πολεμούν γιά τό Δίκαιο, την Άνθρωπότητα καί την Έλσα, την αγαπημένη τους γυναίκα καί μητέρα!

Ο Έλ Γκρέκο προσγειώνεται καί μέ άπειρη προσοχή άκουμπάει τη γυάλινη σφαίρα σέ μιά γωνία, λέγον-

τας σὲ μερικούς αστυνομικούς:

— Προσέχετε τὴ σφαῖρα αὐτή! Δὲν πρέπει νὰ καταστραφῇ! Ἀπὸ αὐτὴν ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία χιλιάδων ἀνθρώπων!

Καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἀπογειωθῇ πάλι γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς Ὑπερανθρώπους.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως δυὸ Σκυλόφιδα ξεπηδοῦν μέσα ἀπὸ ἓνα σπίτι καὶ τὸν τυλίγουν μὲ τὰ ἀποκρουστικὰ κορμιά τους, σφίγγοντάς τον μὲ ἀφάνταστη δύναμι.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀφήνουν κραυγὲς τρόμου, μὰ ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο δὲ χάνει τὴν ψυχραιμία του καὶ τὸ χαμόγελο δὲ σβήνει ἀπὸ τὰ χεῖλῃ του.

Χώνει γοργὰ τὸ χέρι του στὴν τσέπη του καὶ θγάζει ἓνα παράξενο πραγματάκι, ποὺ δὲν εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ ἓνα μεταλλίνο νόμισμα.

Τὸ σφίγγει στὴ φούχτα του. Ἀκούγεται ἓνα σιγανὸ σφύριγμα καὶ συμβαίνει κάτι καταπληκτικὸ.

Ἐνῶ τὰ φίδια εἶναι ἔτοιμα νὰ ξεσκίσουν τὸν Ἑλληνα μὲ τὰ ἀπαίσια σαγόνια τους, ξαφνικὰ τὰ κορμιά τους κόβονται σὲ τρία - τέσσερα κομμάτια, σὰν νὰ τὰ εἶχε χτυπήσει κανεὶς μὲ σπαθί!

Τὰ νεκρὰ Σκυλόφιδα πέφτουν χάμα κι' ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, ἐλεύθερος, ἀπογειώνεται. Καθὼς πετάει, θάζει αὐτὴν τσέπη του τὸ μικρὸ ἀντικείμενο, ποὺ τόσο παράξενα εἶχε σκοτώσει τὰ φίδια, καὶ τραβάει τὸ πιστόλι του.

Στὸν ἄέρα, οἱ Μαῦροι Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ ὑποχωροῦν τώρα μπροστὰ στὶς ἐπιθέσεις τῶν ἀντιπάλων τους! Δὲν μποροῦν νὰ ἀντιμετωπίσουν πιά τὰ τρομακτικὰ χτυπήματα τῶν Ὑπερανθρώπων! Γυρίζουν γιὰ νὰ φύγουν νὰ σωθοῦν!

— Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξεφύγουν παιδιὰ!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος στὸν Κεραυνὸ καὶ στὴν Ἀστραπή. Ἄν μᾶς ξεφύγουν, ἡ μητέρα σας εἶναι χαμένη! Ἐπάνω τους!

Ὁ Σατούρ κι' ἡ Σατούρνα ἀπομακρύνονται κιόλας πετώντας μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα, μὰ ξαφνικὰ θρίσκονται φάτσα μὲ φάτσα μὲ τὸν Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, τὸ δαιμόνιο Ἑλληνόπουλο, ποὺ ἔχει στραμμένον πρὸς τὸ μέρος τους τὸ πιστόλι του.

Τραβάει τὴ σκανδάλη.

Τὰ κορμιά τῶν Μαύρων Ὑπερανθρώπων συσπῶνται φριχτά. Ὁ Σατούρ, οὐρλιάζοντας σὰν πανικόβλητος λύκος, πεφτεῖ! Ἡ Σατούρνα πέφτει κι' αὐτὴ, ξεφωνίζοντας ἀνατριχιαστικά!

Τὰ κορμιά τους χτυποῦν μὲ θρόντο πάνω στὴν ταράτσα ἐνὸς οὐρανοῦστη καὶ μένουν ἀσάλευτα.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι κι' ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο προσγειώνονται γύρω τους. Ὁ Ὑπεράνθρωπος κυττάζει τὸν Ἑλληνα μὲ θαυμασμὸ καὶ λέει μὲ ἀγωνία:

— Ἐλπίζω νὰ μὴν τοὺς σκότωσες, Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο! Ἐχουν αἰχμαλωτίσει τὴν Ἑλσα

καί μόνο αὐτοὶ μποροῦν νὰ μᾶς ποῦν ποῦ θρίσκεται!

— Καί μόνο αὐτοὶ μποροῦν νὰ μᾶς ποῦν ποῦ θρίσκεται ἡ τρομακτικὴ συσκευή ποὺ δημιουργεῖ πέτρινα τέρατα!, προσεῖται ὁ "Ελληνας. "Ὀχι, δὲν τοὺς σκότωσα, Ὑπεράνθρωπε! Δὲν κατάρθωσα ἀκόμα νὰ θρῶ τρόπο νὰ τοὺς ἐξοντώσω! "Ἐκανα ὅμως κατὰ τελειοποιήσεις στὸ πιστόλι μου, ποῦ ἔγινε ἔτσι πολὺ πιὸ ἀποτελεσματικό. Μπορῶ νὰ τοὺς κρατήσω ὅσον καιρὸ θέλω αἰχμαλώτους, ἀρκεῖ νὰ τραβῶ κάθε τόσο τὴ σκανδάλη μὲ τὴν κάννη στραμμένη ἐναντίον τους! Θὰ τοὺς ἀναγκάσω νὰ μιλήσουν, ἔστω κι' ἂν χρειαστῇ νὰ μείνω μέρες ὀλόκληρες ἀγρυπνος κοντὰ τους!

Ὁ Σατούρ κι' ἡ Σατούρνα βογγοῦν καὶ ἀνοίγουν τὰ μάτια τους. Δὲν τινάζονται ὅμως ἀμέσως ὀρθιοί. Τὰ κορμιά τους εἶναι μουδιασμένα καὶ ἐξασθενημένα.

Μὲ τὸ πιστόλι τοῦ ἔτοιμο, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο λέει:

— Ποῦ ἔχεις τὴν "Ελσα, Σατούρ; Καὶ ποῦ εἶναι ἡ συσκευή ποὺ παράγει τοὺς Περάνθρωπους;

— Νά... νὰ πᾶς στὸ διάβολο! γρυλλίζει ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος.

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο πιέζει τὴ σκανδάλη.

Μὲ ἀπαίσια οὐρλιαχτά, ὁ Σατούρ συσπᾶται καὶ μένει ἔπειτα ἀσάλευτος, ἀναίσθητος!

— Σατούρνα, λέει ὁ "Ελλη-

νας, ποῦ εἶναι ἡ "Ελσα καὶ ἡ...

— Χάνεις τὸν καιρὸ σου μαζὶ μου, παλιο-"Ελληνα!, τὸν διακόπτει ἡ σατανικὴ κόρη τοῦ Μαύρου Ὑπεράνθρωπου.

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο πιέζει πάλι τὴ σκανδάλη.

Τὰ ξεφωνητὰ τῆς Σατούρνας εἶναι τώρα τόσο ἀνατριχιαστικά, ὥστε ἡ Ἀστραπὴ θουλώνει τ' αὐτιά της γιὰ νὰ μὴν τὰ ἀκοῦη!

Περνοῦν μερικὰ λεπτά καὶ οἱ δυὸ κακοῦργοι, πατέρας καὶ κόρη, ἀνοίγουν πάλι τὰ μάτια τους. Τὰ κορμιά τους τώρα εἶναι πιὸ μουδιασμένα καὶ πιὸ ἐξασθενημένα ἀπὸ πρὶν. Τὰ μάτια τους ὅμως ἀστράφτουν ἀπὸ μῖσος καὶ κακία καὶ μαγνῆται ἐκδικήσεως κατὰ τὴν κυττάζουν τὸν "Ελληνα.

— Δὲν εἶστε καθόλου λογικοί!, τοὺς λέει αὐτὸς χαμογελαστός. "Ἄν ἐξακολουθήσετε νὰ ἀρνῆσθε, θὰ σᾶς σκότωσω σιγά - σιγά μὲ τὸ πιστόλι μου ἢ θὰ σᾶς παραδώσω στοὺς Ὑπεράνθρωπους νὰ σᾶς ἐξοντώσουν μὲ τίς γροθιές τους, χωρὶς ἐσεῖς νὰ ἔχετε τὴ δύναμιν νὰ ἀντισταθῆτε!

Γιὰ μερικὲς στιγμές, ὁ Σατούρ μένει σιωπηλός. Ἐλπίζει νὰ κερδίσῃ χρόνον καὶ νὰ συνέλθῃ, πρὶν ἀναγκαστῇ νὰ ἀποκαλύψῃ αὐτὸ ποὺ τοῦ ζητοῦν.

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο μαγεύει τὸ σκοπὸ τοῦ.

— Μὴν ἐλπίζῃς σὲ τίποτα, Σατούρ!, τοῦ λέει. Γιὰ νὰ συνέλθῃς ἐντελῶς καὶ νὰ μὴν ῥέσῃς νὰ δράσῃς καὶ νὰ ξε-

φύγης, πρέπει να περάσει τουλάχιστον μισή ώρα!

Το πρόσωπο του Σατούρ παραμορφώνεται από ένα μορφασμό λύσσας. "Επειτα λέει αργά:

— "Αν σās πω αυτό που θέλετε, θά μās αφήσετε ελεύθερους;

— Δε σου δίνουμε καμμιά υπόσχεση, απαντάει ο "Ελληνας. Ένα μόνο μπορούμε να σου πούμε: αν δεν μιλήσης, θά πεθάνης κι' εσύ κι' η κόρη σου!

— Καλά!, λέει ο Σατούρ μέσα από τὰ σφιγμένα δόντια του. Θά μιλήσω! Νά ξέ-

ρης όμως ότι, αν ξεφύγω, θά πληρώσης άκριβὰ αυτό που μου κάνεις! Θά έκδικηθώ σκληρά και άλύπητα!

Ο Έλ Γκρέκο χαμογελάει.

— Πού είναι ή συσκευή που παράγει τὰ πέτρινα τέρατα; ρωτάει.

— Πάνω στὰ βουνά Σιέρρα Μάντρε της Καλιφόρνια, απαντάει ο Μαύρος Υπεράνθρωπος. Από εκεί ξεκινούν οί Πετράνθρωποι μου μαζί με χιλιάδες Σκυλόφιδα, που θρίσκονται εκεί, και πλημμυρίζουν την Άμερική! Θά...

— Πού είναι ή Έλσα; τον διακόπτει ο Έλ Γκρέκο.

— Στόν... Πλανήτη Κρόνο!

— Τί; φωνάζει ο Υπεράνθρωπος.

— Στόν Πλανήτη Κρόνο!, ξαναλέει ο Σατούρ. Την μετέφερα εκεί μ' ένα πλανητόπλοιο για να μην μπορέσετε να την θρῆτε!

— Σατούρ, λέει ο Έλ Γκρέκο, θά μās οδηγῆσης πρώτα στη Σιέρρα Μάντρε, στο μέρος όπου βρίσκεται ή μηχανή των πέτρινων όντων! Έπειτα, θά πάμε μ' ένα πλανητόπλοιο στόν πλανήτη Κρόνο! Σου υπόσχομαι ότι, αν ή Έλσα έχει πάθει τὸ παραμικρό, θά πεθάνης κι' εσύ και ή κόρη σου!...

Στή Σιέρρα Μάντρε

Τὰ δυὸ Σκυλόφιδα ἔγιναν κομμάτι...

ΠΡΟΤΕΡΑ, οί τρεῖς Υπεράνθρωποι κι' ο Έλ Γκρέκο φτάνουν πετώντας ά-

Τρόμος και πανικός έκυρξε στους κατοίκους της πόλεως!

λοταχώς πάνω από τα βουνά της Σιέρρα Μάντρε, στην Καλιφόρνια.

Ο Σατούρ κι' η Σατούρνα είναι μαζί τους, αλλά δεν έχουν τη δύναμη να πετάξουν γιατί τα κορμιά τους είναι εξηντηλημένα από τα χτυπήματα του παράξενου αθόρυβου πιστολιού του Έλ Γκρέκο! Ο Υπεράνθρωπος κουβαλάει στα μπράτσα του τον Σατούρ και ο Κεραυνός τη Σατούρνα.

— Φτάσαμε στη Σιέρρα Μάντρε, Σατούρ!, λέει ο Έλ Γκρέκο. Πού βρίσκεται η μηχανή;

Ο Μαύρος Υπεράνθρωπος διστάζει πάλι, μά, θλέποντας το πιστόλι του Έλ Γκρέκο να στρέφεται προς το στήθος του, λέει διαστικά:

— Η μηχανή είναι πίσω από εκείνη την κορφή!

Πετούν όλοι προς τα εκεί, χαμηλώνουν και αντικρύζουν κάτι τρομακτικό.

Μιά πολύ μεγάλη μηχανή είναι στημένη κοντά σ' ένα συγκρότημα από πανύψηλους και δγκώδεις θράχους και δουλεύει, θογγώντας υπόκωφα.

Από δυο μεγάλες τρύπες στο ένα πλευρό της μηχανής θγαίνει ένα παράξενο κιτρινοπράσινο φως, που πέφτει πάνω στους θράχους. Οί θράχοι σαλεύουν αλλόκοτα, σαν να είναι από ζυμάρι! Κομμάτια αποσπώνται και πέφτουν και παίρνουν σιγά - σιγά ανθρώπινο σχήμα!

Έπειτα, τα κομμάτια αυτά σηκώνονται και ξεμακραίνουν

μέ αργά θήματα, κατεβαίνουν την πλαγιά και μπαίνουν σέ μιὰ μεγάλη κοιλάδα, όπου συστρέφονται γαθίζοντας άπαίσια άμέτρητα Σκυλόφιδα.

Όταν μαζεύονται άρκετοί Πετράνθρωποι, ξεκινούν και κατεβαίνουν κάτω στους κάμπους και στις πολιτείες ακολουθούμενοι από ισάριθμα σκυλόφιδα!

— Είναι άπίστευτο! , μουρμούριζει ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κατάπληκτος. Δέν θά μπορούσε ποτέ ό νους μου νά συλλάβη ένα τέτοιο πράγμα! 'Εμπρός, 'Υπεράνθρωπε! 'Εγώ θά έξοντώσω τους Πετράνθρωπους κι' έσύ θά καταστρέψεις τή μηχανή! 'Αφήστε τόν Σατούρ και τή Σατούρνα χάμω!

Ό 'Υπεράνθρωπος κι' ό Κεραυνός άκουμπούν χάμω τους Μαύρους 'Υπεράνθρώπους. Ό 'Ελληνας, γιά νά είναι ήσυχος και νά προλάβη καμμιά επίθεση εκ μέρους των, γυρίζει τó πιστόλι πρós τó μέρος τους και πιέζει τή σκανδάλη. Ό Σατούρ κι' ή Σατούρνα συσπώνται φριχτά, ούρλιάζουν από τόν πόνο και χάνουν τίς αίσθήσεις τους!

Ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο προχωρεί πρós τή μηχανή, κρατώντας στά χέρια του τή γυάλινη σφαίρα μέ τó παράδοξο φωσφόρισμα. Όταν φτάνει κοντά, οί Πετράνθρωποι πού μόλις είχαν δημιουργηθή μέσα από τους θράχους, διαλύονται σέ μικροσκοπικά πετραδάκια!

Τήν ίδια στιγμή, ό 'Υπεράνθρωπος πλησιάζει στή μηχανή, άκουμπάει τά πανίσχυρα χέρια του έπάνω της και σπρώχνει μέ δύναμι.

Η όγκώδης μηχανή αποσπάται από τή βάση της και κατακυλάει στήν πλαγιά τού θουνού! Κατεβαίνει άργά στήν άρχή, αλλά μέ ίλιγγιώδη ταχύτητα και φοβερή φόρα έπειτα, και τέλος πέφτει μέσα στήν κοιλάδα μέ τά έρπετά!

Έκεί ή μηχανή κομματιάζεται σκοτώνοντας συγχρόνως και άρκετά Σκυλόφιδα!

Ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο πετάει τώρα χαμηλά πάνω από τήν κοιλάδα κρατώντας τή γυάλινη σφαίρα μέ τόν χέρι και τó πιστόλι του μέ τ' άλλο.

Κάτω από τήν άκτινοβολία τής αλλόκοτης σφαίρας οί Πετράνθρωποι πού βρίσκονται εκεί μέσα διαλύονται. Κάτω από τά άόρατα και άθόρυβα θλήματα τού πιστολιού, τά Σκυλόφιδα πεθαίνουν δέκα-δέκα, ούρλιάζοντας και γαθίζοντας άπαίσια!

Άοκετή ώρα δουλεύει έτσι τó άτρόμητο 'Ελληνόπουλο. Στό τέλος, όταν προσγειώνεται κοντά στους φίλους του τούς 'Υπεράνθρώπους, κανένας από τούς Πετράνθρώπους και κανένα από τά τερατώδη Σκυλόφιδα δέν μένει ζωντανό μέσα στήν κοιλάδα!

— Τώρα, λέει στόν 'Υπεράνθρωπο, πρέπει νά γυρίσουμε στή Νέα 'Υόρκη, νά πάρουμε τó πλανητόπλοίο μου και νά ξεκινήσουμε γιά τόν Πλανήτη

Κρόνο! Πρέπει όμως ένας από μᾶς νὰ μείνῃ πίσω γιὰ νὰ καθαρίσῃ, μὲ τὴ βοήθεια τῆς σφαίρας αὐτῆς, τὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὶς χιλιάδες Πετράνθρωπους, ποὺ γυρίζουν ἀπὸ πόλι σὲ πόλι σκορπίζοντας τὸ θάνατο καὶ τὴν καταστροφὴ!

— Θὰ μείνῃ ὁ Κεραυνός!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Καὶ νὰ εἶσαι θέβαιος, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὅτι θὰ ἔχῃ ἐκπληρώσει στὴν ἐντέλεια τὴν ἀποστολὴ τοῦ ὅταν γυρίσουμε...

Μὲ τοὺς ἀναισθητοὺς Μαύρους Ἀνθρώπους στὰ χέρια, οἱ φίλοι μας ξεκινοῦν γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἡ Ἀστραπή, καθὼς πετάει ρίχνει κρυφὲς ματιὰς θαυματοῦ στὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τὸν καταπληκτικὸ νεαρό Ἑλληνα, ποὺ μὲ τὸ μεγαλοφυὲς μυαλὸ του καὶ τὴ μεγάλη τὸλμῃ του κατώρθωσε νὰ ματαιώσῃ τὰ ἐγκληματικὰ σχέδια τοῦ Σατούρ!

Τὸν κυττάζει καὶ ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγνὴ καὶ θαθεῖα ἀγάπη ποὺ νοιώθει γι' αὐτόν, φουντώνει μέσα της...

Στὸν Πλανήτη Κρόνο

ΑΞΙΔΕΥΕΙ γορ γὰ σκίζοντας τὸν ἀέρα τὸ πλανητόπλοιο τοῦ Ἐλ Γκρέκο. Διασχίζει τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς καὶ θγαίνει ἔξω, στὸ ἄδειο διάστημα ἀνάμεσα στοὺς πλανῆτες, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως τίποτα, οὔτε ἀέρας!

Ἐκεῖ, τὸ πλανητόπλοιο ἀ-

ναπτύσει ἀφάνταστη ταχύτητα μὲ τὴν πλὴρῃ τοῦ στραμμένη πρὸς τὸ μεγάλο πλανήτη Κρόνο, ποὺ φεγγοβολαίει μέσα στὸ διάστημα, ζωσμένος ἀπὸ τὸ φωτεινὸ δακτύλιό του.

Ὁ Σατούρ κι' ἡ Σατούρνα εἶναι καθισμένοι μέσα στὴν καμπίνα τοῦ πλανητόπλοιου ἀνάμεσα στὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὴν Ἀστραπή. Δὲν εἶναι ἀναισθητοὶ τώρα, μὰ καὶ δὲν ἔχουν τὴ δύναμι νὰ σαλέψουν.

Κάθε τόσο, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοὺς τὸ πιστόλι τοῦ καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη, κάνοντάς τους νὰ οὐρλιάζουν ἀπὸ τὸν πόνο καὶ νὰ λιποθυμοῦν! Φοβᾶται νὰ τοὺς ἀφήσῃ γιὰ πολλὴ ὥρα χωρὶς νὰ τοὺς πυροβολήσῃ, γιατί, ἂν οἱ Μαῦροι Ὑπεράνθρωποι συνέλθουν ἐντελῶς καὶ ξεφύγουν, ἡ ζωὴ τῆς Ἑλσας θὰ θρεθῇ σὲ ἄμεσο κίνδυνο!

Σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ τὰ μάτια τοῦ εἶναι ἀνοιχτά, ὁ Σατούρ λέει σιγανὰ στὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο:

— Θὰ τὸ πληρώσῃς αὐτὸ ποὺ μᾶς κάνεις, παλιο - Ἑλληνα! Νομίζεις πὼς ἔχεις νὰ κάνῃς μόνο μὲ μᾶς, ἔ; χά, χά, χά! Σὲ περιμένει πολὺ σύντομα μιὰ δυσάρεστη ἐκπληξί!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ζαρώνει τὰ φρύδια του. Γιὰ ποιά δυσάρεστη ἐκπληξί μιλάει ὁ Σατούρ; Προσπαθεῖ ἀπλῶς νὰ τὸν φοβήσῃ ἡ τὰ λόγια του κρύβουν κάποια φριχτὴ ἀλήθεια;

— Τί θέλεις νά πῆς, Σατούρ; ρωτάει.

— Θά τὸ μάθης ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα! γρυλλίζει ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος. Εἶσαι ὁ νικητὴς τώρα, μὰ σὲ λίγο θάῖρθῃ ἡ ὥρα πὺ θάσαι ὁ νικημένος!

Τὸ πλανητόπλοιο πλησιάζει στὸν Κρόνο. Ὁ Ἐλ Γκρέκο, πὺ κάνει τὸν πιλότο, ὀδηγεῖ τὸ πλοῖο μὲ τέχνη πάνω ἀπὸ τὸ δακτύλιο τοῦ πλανήτη χαμηλώνει πρὸς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ Κρόνου καὶ λέει στὸν Σατούρ:

— Ποῦ πρέπει νά προσγειωθοῦμε;

Ὁ Σατούρ δείχνει πρὸς ἕναν κρατῆρα ἡφαιστείου, πὺ ἐξακοντίζει στὸν ἀέρα καπνοὺς καὶ φλόγες.

— Πρέπει νά προσγειωθοῦμε ἐκεῖ, κοντὰ στὸν κρατῆρα! λέει μὲ ἀδύναμη φωνή. Στὴ θάσι τοῦ λόφου, πὺ στὴν κορυφή του εἶναι ὁ κρατῆρας, ὑπάρχει μιὰ σπηλιά. Μέσα στὴ σπηλιά αὐτὴ θρίσκεται ἡ Ἔλσα! Τώρα...

Δὲν προλαβαίνει νά συμπληρώσῃ τὴ φράσι του. Ὁ Ἐλ Γκρέκο τραβάει τὴ σκαν δάλη τοῦ πιστολίου του καὶ ὁ Σατούρ μὲ τὴν κόρη του οὐρλιάζουν πάλι ἀνατριχιαστικά καὶ λιποθυμοῦν.

Τὸ πλανητόπλοιο προσγειώνεται ἀπαλὰ κοντὰ στὸν κρατῆρα. Οἱ φίλοι μας θγαίνουν ἐξω κουβαλώντας μαζί τους καὶ τοὺς Μαύρους Ὑπεράνθρωπους.

Τὰ μάτια τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἀστράφτουν ἀπὸ ἐλπίδα.

Σὲ λίγο, ἡ Ἔλσα, ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα, θά θρίσκει στὴν ἀγκαλιά του, γερὴ καὶ ζωντανή! Καὶ σὲ λίγο, μὲ τὸ πιστόλι τοῦ Ἐλ Γκρέκο καὶ μὲ τὶς γροθιές τῶν Ὑπεράνθρωπων, ὁ Σατούρ κι' ἡ Σατούρνα, οἱ τρομερότεροι ἐχθροὶ πὺ εἶχε ποτὲ γνωρίσει τὸ ἀνθρώπινο γένος, θά εἶναι νεκροί!

— Νὰ ἡ σπηλιά! λέει ὁ Ἐλ Γκρέκο ὀδεύοντας ἕνα σκοτεινὸ στόμιο στὴ θραχώδη πλαγιὰ τοῦ λόφου. Ἐμπρὸς!

Προχωροῦν πρὸς τὰ ἐκεῖ φτάνουν στὸ στόμιο καὶ μπαίνουν μέσα.

Βρίσκονται σ' ἕνα μακρὺ διάδρομο, πὺ στὸ θάθος του διακρίνεται ἕνα κιτρινωπὸ φῶς.

Ὁ Ἐλ Γκρέκο ζαρώνει τὰ φρύδια του. Ξανάρχονται στὴ σκέψι του τὰ ἀπειλητικὰ λόγια τοῦ Σατούρ. Μήπως δὲν πρόκειται νά θροῦν τὴν Ἔλσα ἐκεῖ μέσα, ἀλλὰ κανένα νέο δημιούργημα τοῦ Σατούρ, κανένα τρομερὸ τέρας μὲ ἀκατανίκητη δύναμι;

Οἱ ἴδιες σκέψεις περνοῦν κι' ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Προχωροῦν ἀργὰ τώρα καὶ μὲ προφυλάξεις πρὸς τὸ κιτρινωπὸ φῶς.

Λίγα βήματα ἀκόμα καὶ φτάνουν σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο, πὺ οἱ τοῖχοι του εἶναι στρωμένοι μὲ μέταλλο. Ἀπέναντί τους, στὸ θάθος τοῦ δωματίου, σ' ἕνα μεγάλο πέτρινο κάθισμα, εἶναι καθισμένος

Ένας μικρόσωμος γεροντάκος με γαμψή μύτη, μεγάλο κεφάλι και γυαλιά στα μάτια!

Στό πρόσωπό του είναι χαραγμένη μια έκφραση μίσους και κακίας τόσο έντονη ώστε κάνει το πρόσωπο του Σατούρ να φαίνεται... άγγελικό!

Στά πόδια του είναι ξαπλωμένη ή "Ελσα, δεμένη με σκοινί!

Δόκτωρ Φάουστ!

γεροντάκος λέει με κοροϊδευτική φωνή:

— Καλώς τους! Καλώς τους! Καλώς ώρισατε στο φτωχικό μου! Είμαι εύτυχισμένος για την τιμητική αυτή επίσκεψη! "Αν δεν κάνω λάθος, έχω μπροστά μου τον ξακουστό Υπεράνθρωπο, την τρομερή Άστραπη και το νέο άστέρι στον ούρανο της πάλης μεταξύ Καλού και Κακού τον δαιμόνιο "Ελληνα "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, που έχει τον πιο τέλειο εγκέφαλο του κόσμου! Μεγάλη μου τιμή! Μεγάλη μου τιμή!

Ο "Υπεράνθρωπος κι' ή "Άστραπη άκουμπανε χάμω τους Μαύρους "Υπερανθρώπους και κάνουν να προχωρήσουν προς την "Ελσα.

— Σταθίτε!, λέει ο γεροντάκος. "Ενα άκόμα βήμα και ή γυναίκα που θρίσκεται στα πόδια μου θα πεθάνη! Χό, χό, χό! Και μη γελασθήτε και πιστέψετε ότι με τη γρηγοράδα σας θα με προλάβετε! Θα κάνετε μεγάλο λά-

θος αν τó πιστέψετε αυτό. Χό, χό, χό!

Ο "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, με τó πιστόλι του στραμμένο προς τó γεροντάκο λέει:

— Ποιός είσαι έσύ;

Ο γεροντάκος μορφαίζει κάνοντας τó πρόσωπό του να θυμίζει μουσουδι συναχωμένου... μαντρόσκυλου!

— "Εγώ; Δέν ξέρεις ποιός είμαι έγώ; "Εχεις δίκηο! Τό όνομά μου δέν είναι άκόμα γνωστό, μολοντί... άς είναι! Δέν είναι άνάγκη νά μάθης τó μυστικό μου! Τό όνομά μου, πάντως, είναι Δόκτωρ Φάουστ! Δούλος σας!

Και κάνει μια κοροϊδευτική υπόκλιση.

— Και τώρα, "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, αν έχης την καλοσύνη, χαμήλωσε τó πιστόλι σου! "Αν πυροβολήσης, δέ θα πεθάνω άμέσως! Θά προλάβω νά σκοτώσω τη γυναίκα αυτή!

Ο "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο χαμηλώνει τó πιστόλι του. Ο Δόκτωρ Φάουστ λέει:

— Μπράβο! Είσαι καλό παιδί! Και τώρα, άγαπητοί μου κύριοι, έχω νά σας προτείνω μια ανταλλαγή! Θά οās δώσω την "Ελσα και θά μοū δώσετε τόν Σατούρ και ιή Σατούρνα! Σύμφωνοι;

Οί φίλοι μας δέν μπορούν νά κάνουν διαφορετικά.

— Συμφωνούμε!, λέει ό "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Δόσε μας...

— Μιά στιγμή!, λέει ό Δόκτωρ Φάουστ. Θά μοū δόσετε έπίσης τó λόγo σας ότι θα

ἀποσυρθήτε ἀμέσως ἀπὸ τῆ σπηλιάς αὐτῇ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο μένουν γιὰ μερικές στιγμές σκεπτικοί. Εἶναι φανερό ὅτι ὁ Δόκτωρ Φάουστ θέλει νὰ βρῇ τὴν εὐκαιρία νὰ γλυτώσῃ τοὺς Μαύρους Ὑπεράνθρωπους ἀπὸ τὰ χέρια τους.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κυττάζει γύρω. Οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου, πού εἶναι στρωμένοι μὲ μεταλλο, δὲν ἔχουν κανένα ἀνοιγμα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχαν μπῆ. Ἐπομένως, οἱ ἐχθροὶ τους δὲν μποροῦν νὰ ξεφύγουν παρὰ μόνον ἀπὸ τὸ στόμιο τῆς σπηλιάς.

— Σύμφωνοι!, λέει στὸν Δόκτορα Φάουστ. Σοῦ δίνουμε τὴν ὑπόσχεσί μας ὅτι ἀμέσως μόλις μᾶς δόσης τὴν Ἐλσα, θὰ θγοῦμε ἀπὸ τὴ σπηλιά!

Ἔνα ἄσχημο, σατανικὸ χαμόγελο ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπο τοῦ ἀλλόκοτου γέρου.

— Ἐντάξει!, λέει. Πάρτε τὴν!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κάνει μερικά θήματα μπροστά, σκύβει καὶ σηκώνει στὰ μπράτσα του μὲ λαχτάρα τὴν ἀγαπημένη του. Γυρίζει πρὸς τὴν ἐξοδὸ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Ἀστραπή. Ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο ὑποχωρεῖ τελευταῖος, μὲ τὸ πιστόλι τοῦ ἔτοιμο.

Μιά σκέψι περνάει ἀστραπιαία ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Ἐλσηνα: Νὰ ἐπιτεθῇ καὶ νὰ ἐξοντώσῃ τὸ Δόκτωρα Φάουστ καὶ

τοὺς δυὸ Μαύρους Ὑπεράνθρωπους τοῦ Κακοῦ!

Μὰ ὄχι! Εἶχε δώσει τὸ λόγο του καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀθετήσῃ! Ἀλλωστε, ὅταν θὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴ σπηλιά, τίποτα δὲ θὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ γυρίσῃ πίσω ἐκεῖ μέσα!

Τὸ ἴδιο εἶχε, φαίνεται, σκεφθῇ κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος, γιατί, μόλις θρέθησαν ἔξω, λέει στὴν Ἀστραπή:

— Μείνε κοντὰ στὴ μητέρα σου, Νιτιάννα! Ἐγὼ θὰ γυρίσω πίσω στὴ...

Ἔνας ὑπόκωφος κρότος, σὰν ἔκρηξι, ἀντηχεῖ μέσ' ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἐκείνη τὴ στιγμή!

Ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος κυττάζονται μὲ ἀπορία κι' ἔπειτα ὁρμοῦν μέσα στὴ σπηλιά.

Ὁ ἀέρας ἐκεῖ μέσα εἶναι γεμάτος καπνούς καὶ ἀπὸ μιὰ ἔντονη ὁσμὴ θειαφιοῦ, σὰν νὰ εἶχαν πέσει κεραυνοί!

Ὁ διάδρομος εἶναι ἄδειος καὶ τὸ δωμάτιο μὲ τοὺς μετάλλινους τοίχους εἶναι κι' αὐτὸ ἄδειο! Οὔτε ὁ Σατούρ, οὔτε ἡ Σατούρνα, οὔτε ὁ ἀλλόκοτος Δόκτωρ Φάουστ θρίσκονται πιά ἐκεῖ μέσα! Ἐχουν ἐξαφανιστῇ!

— Πῶς ἔφυγαν; μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος κατάπληκτος. Οἱ μετάλλيني τοῖχοι εἶναι ἀπείραχτοι καὶ κανένα ἀνοιγμα δὲν ὑπάρχει στοὺς τοίχους τοῦ διαδρόμου! Πῶς χάθηκαν λοιπόν;

Τὸ ὁμορφὸ ἀνδροπρεπὲς πρόσωπο τοῦ Ἑλληνα εἶναι σκεπτικὸ καὶ συννεφιασμένο.

Τὸ μυστήριον εἶναι ἀλλόκο-

το και άνεξήγητο. Πώς τρεις άνθρωποι από σάρκα και οστά χάθηκαν σαν να ήταν από καπνό; Τι ήταν εκείνη ή υπόκωφη έκρηξη; Γιατί αυτοί οι καπνοί και ή όαμη του θειαφιοϋ;

Και ποιός ήταν ό Δόκτωρ Φάουστ;

Ήταν ίσως καμμιά μεγαλοφυΐα του Κακού, κανένας έγκληματικός έγκέφαλος, όπως Έ κ ε ι ν ο ς, ό δημιουργός του Σατούρ, για τον όποιο του είχε μιλήσει ό 'Υπεράνθρωπος;

Ξαφνικά, οι δυό άντρες άνασκιρτούν ξαφνιασμένοι.

Μιά φωνή άντηχεί, μία κοροϊδευτική φωνή που δέν μπο-

ρουν να καταλάβουν από ποϋ προέρχεται, μία φωνή που είναι σαν να την γεννάει ό ίδιος ό άέρας!

— 'Υπεράνθρωπε! 'Ελ Γκρέκο! Δέ θ' άργήση νάρθη ή ώρα που θα ξανασυναντηθής με τον Δόκτωρ Φάουστ! Και τότε θα έχω πάρει όλα τα μέτρα όχι για να σάς έξοντώσω, αλλά για να σάς κάνω.. όργανά μου στον άγώνα μου έναντίον του Κόσμου! Χό, χό, χό, χό!...

Τό σατανικό γέλιο του αλόκοτου γέρου αντιβούισε μέσα στο υπόγειο δωμάτιο κι έσθισε, αφήνοντας τον 'Υπεράνθρωπο και τον 'Ελληνα γεμάτους άπορία και άσχημα προαισθήματα...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο 'Ελληνικό κείμενο υπό θάνου 'Αστρίτης
'Αποκλειστικής της «'Υπεράνθρωπου». 'Απαγορεύεται ή αναδημοσίευση.

ΠΡΟΣΟΧΗ !!!

'Η διεύθυνσις του άγαπημένου σας περιοδικού «Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» θέλει να στείλη σ' όλους τους αναγνώστες του με την ευκαιρία των εορτών **κ ά τ ι π ρ ω τ ό τ υ π ο** που θα τους ένθουσιάζη!

Δυστυχώς όμως δέν διαθέτει παρά μόνο τις διευθύνσεις εκείνων, που έχουν στείλει ως τώρα επιστολές στον «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ».

Έπομένως, όσοι αναγνώστες θέλουν να πάρουν αυτό το **κ ά τ ι** ως μάς

στείλουν τη διεύθυνσί τους. Τους διαβεβαιώνουμε ότι άξιζει τον κόπο και τά γραμματόσημα!

Τώρα, για να πληρώσουν λιγότερα γραμματόσημα, οι αναγνώσται μας μπορούν να στείλουν τη διεύθυνσί τους όχι μέσα σε κλειστό φάκελλο, αλλά με άνοιχτό φάκελλο ή και με απλή ταχυδρομική κάρτα. Ρωτήστε σχετικά τό πιο κοντινό ταχυδρομείο.

Δικός σας

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαίον Περιοδικόν
Ηρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησία δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:

Ἑτησία δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγός 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ.
Θησεως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΥΡΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

Ἀριθ. 32 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγός 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι,
Τὴν ἐρχόμενη Τρίτῃ κυκλοφορεῖ ἐπιτέ-
λους τὸ θρυλικὸ τεύχος

 33

Ἀπὸ τὸ τεύχος αὐτὸ ποῦ ἔχει τὸν τίτλο:

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΟΡΚΟΣ

ἀρχίζει στὴν οὐσία ἢ δράσι τοῦ ξακουστοῦ
Ἑλληνόπουλου, τοῦ δαιμόνιου καὶ καταπληκτικοῦ

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ!

Στὸ τεύχος 33 ὁ Ἕλληνας Ὑπεράνθρωπος συγκρούεται
σ' ἓνα γιγάντιο ἀγῶνα μὲ τὶς δυνάμεις τοῦ Κακοῦ καὶ ὁ
μεγαλοφυῆς ἐγκέφαλός του διασταυρῶναι τὸ ξίφος του μὲ
ἓναν ἄλλο μεγαλοφυῆ ἐγκέφαλο, ποῦ θέλει νὰ θυθῇ τὴν
Ἀνθρωπότητα στὸ σκοτάδι τοῦ Μίσους καὶ τῆς Τρέλλας.
Ἱγαντομαχίες, δραματικὰ ἐπεισόδια, τρομερὲς συγ-
κρούσεις, ἀγωνία γέλιο, καταπληκτικὴ πλοκή!

Μὴν ξεχάσετε νὰ προμηθευθῆτε τὸ τεύχος 33 π ρ ω ῖ-
π ρ ω ῖ τὴν ἐρχόμενη Τρίτῃ, γιὰ νὰ μὴ μέινετε χωρὶς
τὸν «Ὑπεράνθρωπὸν» σας αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα! Ὅλα τὰ
σημάδια δείχνουν πὼς τὸ τεύχος 33 θὰ γίνῃ ἀνάρπαστο,
μελονότι τυπώνονται διπλάσια ἀντίτυπα!

Διχὸς σας
ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

ΚΑΘΩΣ ΚΟΒΕΙ ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΩΝ ΦΙΑΩΝ
ΤΟΥ, ΕΝΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΟΡΜΑΕΙ
ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ
ΑΓΡΙΜΙΟΥ.

ΑΙ-ΑΙ-ΑΙ-ΑΙ-ΑΙ

ΑΣ ΦΥΓΟΥΜΕ! ΟΙ
ΠΙΘΗΚΟΙ ΘΑ ΜΑΣ
ΚΑΝΟΥΝ ΚΟΜ-
ΜΑΤΙΑ!

ΠΙΣΩ, ΦΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
ΔΕΝ ΗΡΘΕ
ΑΚΟΜΑ Η
ΩΡΑ ΜΟΥ

ΣΕ ΛΙΓΟ
ΟΣΑ ΛΙΩΝ
ΤΑΡΙΑ ΚΑΙ
ΛΥΓΜΑΙΟΙ
ΔΕΝ ΕΞΟΝΤΟ-
ΘΗΚΑΝ, ΤΟ ΒΑ-
ΖΟΥΝ ΣΤΑ ΠΟ-
ΔΙΑ ΚΑΙ ΧΑΝΟΝ-
ΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ
ΖΟΥΓΚΛΑ!

ΧΑΡΙΣ ΣΤΟΝ
ΤΟΥΜΑΡ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΙ-
ΘΗΚΟΥΣ ΤΟΥ Η ΖΟΥΓΚΛΑ Α-
ΠΕΚΤΗΣΕ
ΠΑΛΙ ΤΗ
ΓΑΛΗΝΗ
ΤΗΣ!

